Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Paul de Kock.
Titel | Title:	En letlevende Baronesse
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : R. Stjernholms Forlag, 1902
Fysiske størrelse | Physical extent:	104 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Pris: 1 Krone.

Paul de Kock:

En letlevende Baronesse.

En letlevende Baronesse.

Af

Paul de Kock.

1903 Nr. 73.

Kjøbenhavn.
R. Stjernholms Forlag.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

I Ved et Væddeløb i Boulogneskoven.
II Hvorledes det saae ud i en anden Vogn.
III Hjemkjørselen fra Væddeløbet.
IV Baronesse Blaguiskof og hendes Søster.
V Markien af Spallatroni.
VI Et blandet Selskab.
VII Baronessen arbejder.
VIII Kjærlighed og Gjenkjærlighed.
IX En Rotur paa Søen.
X En Bjørnetjeneste af Kjærlighed.
XI Herren fra Bordeaux.
XII En Visit og dens Følger.
XIII En forræderisk Glasdør.
XIV En Katastrofe og Virkningen deraf.
XV Led os ikke i Fristelse.
XVI Et lykkeligt Tilfælde.
XVII Frænde er Frænde værst.
XVIII I sidste Øjeblik.
XIX I Parken ved Fleury
XX Retten gaaer sin Gang.

Det graphiske Institut, Brolæggerstræde 11, Kbhvn.

I Kapitel.

Ved et Væddeløb i Boulogneskoven.

En herlig Søndag i Maj var der Væddeløb i Boulogneskoven nær ved den store Fontæne. Der var som sædvanlig en usigelig Trængsel af Vogne, Ryttere og Fodgjængere, og som alle Steder, hvor det i første Række gjælder om at lade sig beundre, var naturligvis det smukke Kjøn i Overvægt, specielt de Damer, for hvem Kjærligheden er baade Midlet og Maalet, og som maaske kun for de Timer, Væddeløbet staaer paa, besidde de Vogne, Heste, Klæder og Smykker, hvormed de prale. Ganske vist maa man jo ogsaa indrømme, at de ofte kun behøve én Dag, ja en eneste Time for at naa det Maal, de have sat sig, og som de betragte som Livets højeste Lykke.

Naa, det var jo da heller ikke i alle Vognene, at der sad saadanne smukke Damer; der var jo ogsaa ægte Damer og fine Folk baade af Adels- og Borgerstanden, ja endog ganske almindelige Droscher med jevne Folk i manglede ikke i den uoverskuelige Vogn-

korso, der bevægede sig langsomt ud ad Væddeløbsbanen til.

I saadan en ganske almindelig Drosche sidder Familien Toquet, som vi et Øjeblik ville opholde os ved.

Familiens Overhoved var en velstaaende og velnæret Silke- og Klædekræmmer, der allerede forlængst havde erhvervet sig saa meget Mammon, at han rolig kunde have trukket sig tilbage fra Forretningen; men han gjorde det ikke; thi han havde sat sig for, at han ikke vilde holde op, før han ogsaa havde sikret sin Søns og sin Datters Fremtid. Han var et halvthundred Aar gammel og af et glad og gemytligt Sind; men han havde én meget stor Fejl, og det var hans overdrevne Forfængelighed, som hans Hustru Arethusa stadig bebrejdede ham. Han satte Alt ind paa at faa en fin Kundekreds og tabte i den Anledning mange Penge; men naar det blot var en fin Kunde, der havde snydt ham, saa kunde han tage Tabet med en Ro, der stod i skjærende Modsætning til det Raseri, han kom i, hvis det tilfældig var en tarvelig Kunde, der narrede ham et Par Skilling fra.

Hans Ægtefælle var 40 Aar gammel, og deraf havde hun siddet de 23 paa hans Kontor, i hvilken Anledning hendes Ben vare blevne stive, hvad der forlenede hende med en vrikkende Gang, ikke ulig en Ands Bevægelser paa Landjorden. Hun havde iøvrigt et ret kjønt Ansigt og et Legemsomfang, der ikke gav Mandens meget efter.

Sønnen, Hr. Alexis, var et smukt, blondt, 18aarigt ungt Menneske, der ikke kjendte meget til Verden, men

netop derfor var saa meget nysgjerrigere efter at komme i Lag med den.

Datteren Heloise var næsten Barn endnu, kun 15 Aar, og dertil noget svagelig, saa at Moderen levede i en evig Skræk for, at Datteren skulde blive brystsyg, hvad der havde tilfølge, at det ulykkelige Barn blev plaget fra Morgen til Aften med Spørgsmaal til Befindendet, Formaninger og Advarsler.

Hr. Toquet havde hin Søndag faaet Spendérbuxerne paa og vilde vise sin Hustru og sine Børn et for dem hidtil ukjendt Skuespil; men desværre vare de komne for sent afsted som Følge af, at Fru Toquet havde brugt for lang Tid til sit Toilette, og det var atter Grunden til, at de vare komne meget langt tilbage i Vognrækken, der kun stødvis og i Skridt kunde bevæge sig fremad.

De to Herrer slugte de mange smukke og pyntede Damer med Øjnene, medens Heloise nærmest var forskrækket over den forfærdelige Trængsel, de befandt sig i, og trykkede sig ængstelig ind i Hjørnet af Vognen.

„Det er da ikke for koldt for Dig?“ spørger den bekymrede Moder.

„Nej, Mama.“

„Jeg er bange for, at Du ikke er varmt nok paaklædt.“

„Jo, Mama.“

„Men tag alligevel dette Tørklæde om Dig,“ vedblev Moderen overtalende, idet hun præsenterer Datteren et Tørklæde.

„Nej, Mama.“

„Men Du fryser dog vist — siger Du nu ogsaa Sandheden?“

„Ja, Mama.“

„Men saa lad dog Pigebarnet i Fred, naar hun siger, at hun ikke fryser!“ indskjød Hr. Toquet.

„Opdrag Du Din Søn, saa skal jeg nok opdrage min Datter!“ svarede Fruen spidst. „Naar hun først hoster, saa er det mig, der faaer Ubehagelighederne.“

Og saa maatte Datteren finde sig i at blive svøbt ind i Tørklædet, men rigtignok ikke uden at hun gnavent bemærkede:

„Det er ogsaa ærgerligt, at jeg aldrig maa gaa klædt, som jeg vil.“

„Naar mon vi dog kommer derud — bare Væddeløbet ikke allerede er forbi,“ sagde Alexis urolig.

„Nej, vi maa snart være der,“ svarede Faderen beroligende.

„Men Skoven er jo stor — jeg har altid troet, at den ikke var større end Luxembourghaven“, bemærkede Fruen.

„Saa har Du ogsaa taget meget Fejl, lille Kone! Som ungt Menneske har jeg slaaet mangen en Basseralle af herude.“

„Maa vi være fri for den Slags Antydninger — Du glemmer vist, at Din Datter sidder ved Siden af Dig!“ sagde Fru Toquet med et strengt Blik paa Forbryderen.

„Aa, Mama, det vilde dog være kjedeligt, hvis Væddeløbet allerede var forbi,“ klynkede Heloise.

„Kunde vi ikke kjøre forbi Vognene foran og se at komme lidt hurtigere afsted?“

„Det lader sig ikke gjøre, mit Barn! De ridende Municipalgardister tvinger strax Vognene ind igjen i Rækken, hvis de gjør Forsøg paa at bryde ud,“ svarede Faderen.

„Jamen, Papa, naar vi aldrig maa holde stille, hvordan skal vi saa kunne se paa Væddeløbet?“

„Ja, det kan jo se løjerligt nok ud, mit Barn. Siig mig, Kusk, skal vi vedblive at kjøre, medens Væddeløbet gaaer for sig?“

„Nej, saasnart Væddeløbene begynder, kan vi blive holdende,“ oplyste Kusken.

„Naa, saa kommer det jo kun an paa, at vi faaer en god Plads. Er vi snart ved den store Fontæne? “

„Ja Herre“.

Endelig holdt Vognen, og næsten i samme Øjeblik lyder Klokken; men Ulykken vilde, at en tæt Busk ganske spærrede Udsigten for Familien Toquet.

„Nu gaar det løs“, raabte Hr. Toquet, „I hørte vel Signalet?“

II Kapitel.

Hvorledes det saae ud i en anden Vogn,

„Jamen, vi ser jo Intet — aldeles Intet!“ raabte Moder og Datter i Munden paa hinanden. „Kjør dog noget længere frem, Kusk! Vi er komne herud for at se paa Væddeløb og ikke paa grønne Blade!“

„Det skulde jeg gjerne, lille Frue, hvis bare jeg kunde,“ svarede Kusken sindig.

„Men saa staaer jeg hellere af og seer mig om efter en bedre Plads,“ sagde Alexis.

„Nej, Du gjør ikke, min Ven! Du bliver her, ellers bliver Du trykket ihjel i Stimmelen. Naa, nu gaaer det fremad igjen!“ sagde Hr. Toquet lettet; han var allerede belavet paa en ordentlig Skylle fra sin kjære Ægtehalvdel.

Det var rigtignok kun ti Skridt, Vognen var naaet frem, inden den atter standsede; men derved naaedes dog, at Familien Toquet fik et ganske godt Overblik over Væddeløbsbanen.

„Men hvor er Væddeløbsrytterne?“ spurgte Fru

Toquet efter i nogen Tid at have stirret ud over Banen uden at kunne faa Øje paa nogen Rytter.

„Derovre, Mama", oplyste Alexis, idet han pegede paa den modsatte Side af Banen. „Nej, hvor de kiler af -- de maa snart kunne være her!"

„Jamen, det er jo blot Tjenere!" udbrød Fruen skuffet. „Er det ikke Herrerne selv, som rider?"

„Nej, det bruger man ikke mere," oplyste Hr. Toquet vigtig. „Nu anvender man blot Jockeyer, som bliver vejede, inden de faar Lov at ride; de maa have en vis Vægt, som paa ingen Maade maa overskrides."

„Det var da pudsigt, Papa," faldt Heloise ind. „Menneskene bliver altsaa vejede ligesom f. Ex. Sukker — — —"

„Ja, mit Barn, men de er ikke altid saa søde," oplyste Faderen med et Forsøg paa en lille Vittighed, som straffedes med et strengt Blik af Ægtefællen og ikke forstodes af Datteren, der uforstyrret vedblev:

„Jamen, hvis de nu ikke har den rigtige Vægt — —?"

„Ja, saa stikker man dem noget i Lommen, f. Ex. et stort Stykke Jern."

„Men hvis de nu vejer formeget? Skjærer man saa Noget af dem?"

„Nej, saa maa de klæde sig ganske let paa."

„Der er de — der er de!" jublede Alexis.

Fem Jockeyer susede forbi; kun to af dem havde et lille Forspring for deres Kammerater.

„Hvorfor er de ikke klædt ens paa allesammen?" spurgte Fru Toquet. „Det vilde da være meget kjønnere."

„De maa jo da have hver sin Farve, for at de Væddende kan kjende dem fra hverandre," forklarede Hr. Toquet. „Naa, hvem vædder Du paa, Alexis?"

„Jeg holder 20 Sous paa ham med den røde Jakke," sagde den unge Mand livlig. „Hvormeget holder Du imod, Papa?"

„Det var en djævleblændt Masse Penge, min Dreng; men lad gaa, jeg holder ligesaa meget paa de fire andre."

„Jeg har vundet, Papa — jeg har vundet!" raabte Alexis jublende lidt efter. „Se, Jockeyen med den røde Jakke kom først til Maalet."

„Sandelig, jeg har ogsaa vundet!" sagde en fin Herre, der sammen med tre andre unge Mænd sad i en flot Ekvipage i Nærheden af Toquets Vogn. „Du har tabt Dit Væddemaal, kjære Gustav."

„Godt, saa betaler jeg — her har Du Dine 25 Guldstykker," sagde den Tabende, idet han rakte sin Ven Pengene. „Men jeg forstaaer bare ikke, at „Diavolina" har ladet sig besejre. Det maa sikkert være Jockeyens Skyld, som red den. Allerhelst havde jeg fordoblet Væddemaalet, for jeg har et overordentlig sikkert Blik for Chancerne, naar jeg hører Hestenes Navne og veed, hvem der skal ride dem."

„Ja, det stemmer, Blancourt — det er intet Under, at Du har erhvervet Dig Ufejlbarhedens Berømmelse!"

„Ja, le I kun og gjør Jer lystige over mig; men I maa dog indrømme, at den, der skal sætte mig til Vægs, skal staa tidlig op."

„Ja, med Undtagelse af Dine mange Damer — de behøver ikke at gjøre sig saa stor Anstrengelse.“

„Naa, der er ingen af dem, der skal kunne rose sig af, at de har bedraget mig, og det kommer simpelthen af, at jeg har ladet dem løbe, saasnart jeg mærkede, at de ikke var saa elskværdige som tidligere, saa de har aldrig faaet Tid til at bedrage mig.“

„Jeg har nu taget mine smaa Damer paa en anden Maade,“ faldt den fjerde Herre ind og vilde have udbredt sig om dette Thema, hvis han ikke var bleven afbrudt af en af de Andre med:

„Ja, Garland, Du spiser hos dem — boer Du maaske ogsaa hos dem?“

„Jeg føler mig hævet over at svare paa den Slags indiskrete Spørgsmaal. Forøvrigt veed vel Enhver, at jeg har Penge nok til at leve, akkurat som det i enhver Henseende passer mig.“

„Du snakker saa meget om Dine Penge, Garland, saa jeg er nærved at tro, at Du slet ingen har“, faldt den Anden drillende ind.

„For min Skyld maa Du tro, hvad Du vil“, svarede Garland skarpt. „Men havde Du seet mit Gods, Derneuil, saa var Du nok af en anden Mening“.

„Hvor ligger da Dit Gods, og hvad indbringer det?“

„Det ligger i Normandiet i den skjønneste Dal paa Jorden — — —“

„Vi tør maaske undtage visse Dale i Schweiz — — —“

„Jeg har Frugtplantager, Enge, Skove, Møller, og

en af mine Forpagtere er ligefrem berømt for sit Hornkvæg — — —"

„Den skulde da vel aldrig have tilhørt Dig, den fede Oxe, som ved sidste Karneval blev ført gjennem Paris? Aa, Garland, husk ved Lejlighed paa at sende mig saadan én!"

„Hør nu, Børn," sagde den Herre, der havde tabt sit Væddemaal, „lad os nu dog faa at vide, hvad det egentlig var, Garland havde paa Hjerte, og hvorledes han bærer sig ad med at gjennemskue, at hans Elskerinder ikke mere bryder sig om ham."

„Det gaaer ganske simpelt til, kjære Gustav, — naar jeg virkelig elskes af en Dame, saa er Dineren, jeg faaer, udsøgt; men den bliver tarveligere og tarveligere, jo mere hendes Kjærlighed aftager. Naar Stegen er brændt og Fisken ikke ordentlig kogt, saa veed jeg paa en Prik, hvad Klokken er slaaet, og tager mit gode Tøj og gaaer".

„Men siig mig nu engang, Garland," vedblev Derneuil drillende. „Kunde Du tænke Dig at gjøre Kur til en Dame for præserverede Artiskokker? Jeg kjender netop en Kokkepige, som saa ganske udmærket forstaaer — — —"

„Jeg har aldeles Intet med Kokkepiger at skaffe!" skreg Garland, ildrød af Vrede. „Det overlader jeg til dem, der løber efter Gadetøse."

„Maa jeg bede mig fritaget for Uforskammetheder!"

„Saa skal Du ikke bestandig sidde og fornærme mig og spille forbavset, naar jeg betaler Dig med samme Mønt!"

„Plager Fanden Jer Børn!“ faldt Gustav ind. „Vi er dog kommen herud for at more os og ikke for at ryge i Totterne paa hinanden. Værsgo at slutte Fred og forhold jer rolige!“

De to Kamphaner faldt snart til Ro, og Samtalen antog fra nu af en mindre personlig og livligere Karakter.

Men da vi senere komme til at beskjæftige os ret indgaaende med disse fire unge Levemænd, bliver det nødvendigt at præsentere hver enkelt af dem for Læserne.

Nr. 1 hedder Hektor Beaubois og er en smuk Mand paa ca. 32 Aar; der er noget Ugideligt over ham; han gjør Indtryk af jevnlig at tage Livtag med Kjedsomhedens Djævel, og man tør nære en berettiget Mistanke om, at han ikke altid gaaer ud af Kampen som Sejrherre. Han har 20,000 Frcs. i Rente om Aaret og bruger dem med et let Hjerte.

Nr. 2 er omtrent jevnaldrende og hedder Garland; han har ogsaa et ret kjønt Ansigt, men er lille af Vext og en Smule korpulent. Har Naturen altsaa ikke skjænket ham Elegancens Naadegave, saa gjør han, hvad han kan, for ved Kunst at bøde paa dette Savn. Han er altid yderst soigneret og elegant paaklædt og tager sig en Mine paa, som om han var noget Mere end almindelige Dødelige. Han spiser godt og gjerne, især naar det er en Anden, der betaler; men Ingen kan erindre at være bleven trakteret af ham.

Nr. 3 er trods sine 33 Aar og sin kraftig byggede, men dog elegante Skikkelse den af de fire Herrer, der

seer mest forlevet ud, hvilket ingenlunde er kommet ham til Skade med Hensyn til Damernes Gunst. Efter sin Fader har han arvet en betydelig Formue, som dog nu næsten er sat overstyr; men han og Kreditorerne leve i Haabet om, at han snart skal arve sin rige Onkel. Han hedder Derneuil og er ikke uden Humor, der ofte er tilsat en ret stærk Dosis Spot, som han fortrinvis lader gaa ud over sine Venner, uden dog at mene noget Ondt dermed; han er Hjælpsomheden selv, naar hans Venner virkelig trænger til en Haandsrækning, og særlig er han utrættelig i at afholde dem fra at indlade sig for dybt med galante Damer, rimeligvis fordi han selv har gjort sørgelige og dyrekjøbte Erfaringer paa dette Felt.

Nr. 4 hedder Gustav Blancourt og er et rigtigt kjønt ungt 25aarigt Menneske med et lidt melankolsk Udtryk i Ansigtet, der klæder ham næsten ligesaa godt som hans mørkebrune funklende Øjne og hans klare sympathetiske Stemme. Han har mindst 60,000 Frcs. om Aaret, som han omgaaes mærkværdig fornuftig med, og saa har han endda en meget velstaaende Tante, der gjennem mange Aar har været som en Moder for ham, og hvis Stolthed og Glæde han er.

Da Hr. Toquet hørte Beaubois' Stemme, puffede han sin Kone i Siden og sagde:

„Se engang derovre, Arethusa, det er Hr. Beaubois, en af mine bedste Kunder fra den fornemme Verden — lige fra Hoved til Fod gaaer han i det allerfineste Flonel.“

„Har Du da ikke hilst paa ham?“ spurgte Fru Toquet interesseret.

„Nej, han har jo ikke seet herover endnu. Men det vilde ikke være mig ubehageligt, om han saae, at vi ogsaa var med til Væddeløbet.“

„Hils saa dog bare derover — seer han det ikke strax, seer han det nok senere — Høflighed koster ingen Penge, lille Mand!“

III Kapitel.

Tilbagekjørselen fra Væddeløbet.

Fire-fem Vognrækker ved Siden af hverandre bevægede sig i Skridt ind ad Paris til. Hvert Øjeblik var der en Standsning, og passede Kuskene ikke paa som Smede, kjørte Vognene ind paa hinanden, hvorved der i Trængselen kunde afstedkommes de uberegneligste Ulykker.

Men paa Grund af den langsomme Bevægelse kunde man se og blive seet, og det er, naar Alt kommer til Alt, maaske Hovedcharmen ved et Væddeløb, saaledes at forstaa, at det er Publikum, der skal se og beundre, og de Kjørende og Ridende, der skulle sees og beundres.

Efter at Toquet havde faaet Øje paa sin fine Kunde, havde han ikke Øjnene fra ham for mulig en Gang at fange hans Blik, og det lykkedes virkelig; thi pludselig hørte man ham udbryde:

„Nu troer jeg, at Hr. Beaubois har seet os — hils nu, Børn, og Du ogsaa, Kone!“

Og dermed knækkede Familien Toquet over i den ærbødigste Hilsen, der øjensynlig gjorde et latter-

vækkende Indtryk paa de fire unge Herrer; men Beaubois besvarede dog forholdsvis elskværdig Hilsenen og sagde:

„Det er min Silke- og Klædekræmmer, Hr. Toquet, som jeg varmt kan anbefale Jer — en dygtig Mand og, som I seer, en yderst agtværdig Familiefader."

„Nej, se derovre — hvad er dog det for en Skjønhed!" udbrød Garland med Øjnene fæstede paa en elegant Vogn, hvori der sad to unge Damer. „Hun har sandelig mere Krav paa vor Interesse end hele Familien Toquet!"

Den ene af de omtalte Damer var temmelig afstikkende men meget kostbart klædt; hun var vel i en Alder af 28 Aar, blond, med blaa Øjne og en lille udtryksfuld Mund, bag hvis smalle Læber en blændende hvid Perlerække af Tænder kom tilsyne, naar hun smilede.

Den anden unge Dame var meget yngre, maaske ikke mere end 18 Aar; hun var mørkt, ret tarvelig paaklædt og havde et alvorligt Udtryk i sit blege Ansigt, der vel ikke var saa regelmæssig kjønt som hendes Ledsagerindes, men dog havde noget Nobelt og Fint over sig, som uvilkaarlig virkede sympathetisk. Det saae ud, som om hun skammede sig over den store Opsigt, hendes Ledsagerinde vakte.

„Ja i Djævlens Skind og Ben, Du har ret, Garland," indrømmede Beaubois begejstret. „Hun er rentud fortryllende!"

Gustav søgte at gjøre gjældende, at den yngre Dame var langt mere tiltalende end den ældre, men

blev fuldstændig overstemt af de tre Andre, der kom ind paa en Diskussion om, til hvilken Kategori disse Damer skulde henføres.

Men pludselig blev deres Opmærksomhed vakt ved, at de to Damers Hest var ved at gjøre omkring; den var bleven urolig over Et eller Andet, og Kusken var ved at miste Herredømmet over den.

I et Nu var Beaubois ude af Vognen og oppe paa Bukken af Damernes Vogn.

„Giv mig Tøjlerne og spring ned og tag Hesten ved Hovedtøjet!“ raabte han til Kusken.

Manøvren lykkedes, og Hesten gik snart rolig igjen, ledet af Kusken, — saa først vendte Beaubois sig om mod Damerne og hilste.

„Jeg er Dem i højeste Grad taknemlig for Deres Hjælp,“ udbrød den smukkeste af de to Damer venlig smilende, „havde De ikke hjulpet os, var der vist skeet en stor Ulykke.“

„Mine Damer, jeg er lykkelig over at have kunnet være Dem til lidt Nytte,“ svarede Beaubois galant. „Se, nu gaaer Deres Hest rolig igjen, og jeg er kun Dyret taknemlig, fordi det forskaffede mig den Ære at lægge min Hyldest for Deres Fødder“.

„De har reddet mit og min Søsters Liv — hverken mere eller mindre — men saa tak dog Herren, Eveline! — De maa undskylde, Herre, den Lille er saa undseelig endnu. Tør jeg maaske bede Dem bære mig med et Besøg?“

„Naadige Frue, jeg skal aldrig glemme Deres Hest, at den har skaffet mig en saa behagelig Indbydelse.“

Kusken var imidlertid atter klatret op paa Bukken, og han tog nu Tømmerne, medens Beaubois stod af, histe paa Damerne og modtog et Visitkort med en fornyet Indbydelse til at besøge Damerne.

Da Beaubois atter havde intaget sin Plads blandt Vennerne, begyndte Spotten at hagle ned over ham.

„Beaubois som antik Vognstyrer — hvilket herligt Syn! Fik Du ogsaa tøjlet Damerne, Din gamle Rad?“

„Om jeg gjorde! Her seer I Beviset — det er vel godt nok, skulde jeg mene“, sagde Beaubois, idet han triumferende holdt Visitkortet frem for sig og læste:

„Baronesse Blaguiskof, Bispegade 52.“

„Navnet er storartet nok,“ sagde Derneuil leende. „Baronesse Blagkof — var det ikke saadan?“

„Nej, Blaguiskof — Herregud, det er da ikke Noget at le af!“

„Men hvordan forholdt det sig med den anden Dame?“ spurgte Gustav Blancourt ivrig.

„Det er hendes Søster — en ung, temmelig undseelig Pige.“

„Hør Beaubois, Du maa indføre mig hos Damerne,“ bad Gustav og tilføjede, da Beaubois satte et noget betænkeligt Ansigt op til Forslaget; „ja, jeg skal ikke gaa Dig i Bedene — det er den yngste Søster, jeg særlig interesserer mig for.“

„Godt, ja saa kan vi altid senere tales ved derom.“

„Men nu maa vi først og fremmest se at faa Noget at spise,“ bemærkede Garland, der jo som sagt interesserede sig særlig for Mad.

IV Kapitel.

Baronesse Blaguiskof og hendes Søster.

Dagen efter træffe vi Baronesse Blaguiskof og hendes Søster i deres Bolig i Bispegaden. De opholde sig i en smagfuld og elegant møbleret Salon, den ene i dybe Tanker foran Pianoet, den anden siddende nervøs og urolig paa en Divan.

Baronessen er iført et klædeligt Negligé og skjæver stadig hen til Taffeluhret; tilsidst udbryder hun næsten iltert:

„Nu er Klokken næsten tre; men der kommer stadig Ingen. Jeg havde dog troet, at den fine Herre, der reddede os igaar i Boulogneskoven, havde skyndt sig mere med at komme."

Den unge Pige ved Klaveret synes ikke i ringeste Maade at dele Baronessens Utaalmodighed, men seer vedblivende fremfor sig, som om hun søger at komme i Tanker om Noget. Et Par Gange har Søsteren henvendt sig til hende uden at faa Svar.

„Eveline, hvad sidder Du der igjen og spekulerer paa?" sagde Baronessen utaalmodig med hævet Stemme.

„Aa, tilgiv mig, kjære Søster, hvis jeg har viist mig uopmærksom," bad Eveline bønlig.

„Men jeg begriber ikke, hvad der gaaer af Dig — Du skulde da ikke være gaaet hen og bleven forelsket?"

„Ak nej, jeg elsker jo kun Dig, der er baade Søster og Moder for mig."

„Ja, jeg troer ogsaa, Du kan have nogen Grund dertil, min Pige. Jeg har sørget for, at Du har faaet en god Opdragelse paa Institutet, og jeg tør ogsaa sige, at Du ikke har kjendt til Savn af nogen Art. Dengang jeg var gift, kunde jeg ikke have Dig hos mig paa Grund af vort bevægede og omflakkende Liv; men efter at min kjære Mand maatte lade Livet ved Sebastopol og jeg vendte tilbage hertil, har jeg optaget Dig i mit Hus, og her kan Du da, ved Gud, ikke beklage Dig over Kjedsomhed."

„Nej, nej, kjære Søster, det gjør jeg heller ikke; men jeg holder nu en Gang ikke saa meget af Verden som Du. Jeg veed ikke, hvor det kan være; men naar jeg sidder her ved Klaveret, er der en Melodi, der stadig lyder for mit Øre, men ikke saa tydelig, at jeg kan opfange den, og de Ord, der hører til, ligesom kjæmper for at dukke op i min Erindring, men stadig forgjæves — — —"

„Det er vel en eller anden Sang, Du har hørt i Pensionatet," indskjød Baronessen ligegyldig.

„Nej, jeg troer, det var meget tidligere. Lasthenia, kan Du ikke huske den Sang, Moder sang for os, naar hun vuggede os paa sine Arme?"

„Nej, slaa nu de Tossestreger ud af Hovedet, Eve-

line! Se hellere at blive en Smule net og koket, som en ung Pige helst skal være."

I det samme lød Klokken, og glædestraalende udbrød Baronessen:

„Saa, der er han vist!"

En Tjener kom ind og sagde bukkende:

„Hr. Beaubois lader forespørge, om det er Fru Baronessen belejligt at modtage ham?"

„Ja, vær saa god at bede ham træde nærmere."

Den Anmeldte kom nu ind og hilste frit og utvungent paa Damerne med en Verdensmands Belevenhed, hvorefter han smilende sagde:

„Mit Navn har De hørt, og jeg troer, jeg kan være det bekjendt. Iøvrigt er jeg fri og frank og glæder mig over at kunne slaa 20.000 Frs. ihjel om Aaret uden at ruinere mig."

Baronessen spidsede Øren, men svarede beskedent:

„Naar De, Hr. Beaubois, gaaer saa aabent tilværks, vil jeg tillade mig at gjøre det Samme. Jeg er Enke efter den polske General Blaguiskof, der faldt ved Stormen paa Malakoftaarnet, og desværre maa jeg nærmest betegne mig som en fattig Enke, eftersom jeg kun har 30.000 Frs. om Aaret, hvormed jeg ogsaa skal underholde min yngre Søster."

„Er De Polakinde, naadige Frue?"

„Jeg er født i Krakau, men min Familie udvandrede i min tidligste Ungdom til Frankrig, hvor min Søster blev født. Min Fader var en meget agtet Mand, men faldt forholdsvis ung i en Duel, og min Moder tog

sig hans Død saa nær, at hun kun overlevede ham nogle faa Maaneder."

„Det var jo en sørgelig Skjæbne," sagde Beaubois deltagende, men forlod hurtig dette Emne, som syntes at gjøre et smerteligt Indtryk paa Damerne.

I Samtalen Løb kom de ind paa Musiken, og Beaubois, der gjerne vilde drage Eveline med ind i Samtalen, vendte sig om mod hende og spurgte:

„Holder De meget af Musik, Frøken?"

„Ja — meget," svarede Eveline begejstret.

„Jeg er ogsaa Amatør — blæser en Smule paa Fløjte."

„Nej virkelig — det var jo herligt! udbrød Baronessen livlig. „Jeg elsker Fløjte — De maa endelig spille Noget for os, Hr. Beaubois!"

„Aa, det er saamænd næppe værd at høre paa, Fru Baronesse! Men en Ven af mig spiller særdeles godt baade Violin og Klavér — maaske han og Frøkenen kunde spille Duetter sammen."

„Ja, maaske," svarede Baronessen lidt afvisende. „Vi har jo saa mange Musikere i vor store Bekjendtskabskreds. Den Herre, De taler om, er maaske ansat ved et Theater?"

„Nej, bedste Frue," sagde Beaubois leende, „han har sine 60.000 om Aaret og behøver saavist ikke at gjøre Theatertjeneste!"

„Nej virkelig!" udbrød Baronessen med lysende Øjne. „Hvor gammel er da den omtalte Herre?"

„Aa, en 24–25 Aar."

„Og han spiller allerede saa fortrinlig — ham maa De endelig præsentere for os!“

„Det skal være mig en Fornøjelse, og jeg tør maaske paa hans Vegne udtale en ærbødig Tak for den venlige Indbydelse, som jeg ikke tvivler om, han skynder sig at gjøre Brug af.“

„Hvad hedder egentlig den unge Herre, Hr. Beaubois?“

„Gustav Blancourt, naadige Frue! Han er af gammel Adel og særdeles fin Familie.“

„Ja, Navnet er mig meget vel bekjendt.“

Da Besøget var forbi, gik Eveline ind i sit Værelse, medens Søsteren sad hensunken i Betragtninger, indtil hun blev afbrudt af en ældre Pige, der kom ind i Salonen uden at banke paa. Det var Kathrine Kokkepige, der sammen med Tjeneren Franz udgjorde hele Baronessens opvartende Personale.

Kathrine var vel et halvt hundrede Aar og havde den kjedelige Vane at pimpe, hvorfor hun trods sin ubestridelige Dygtighed havde mistet den ene Plads efter den anden i de store Huse, hvor hun havde tjent. Da hun den Dag endnu ikke havde faaet nok at drikke, var hun ikke i det bedste Humør og sagde temmelig bistert:

„Hvad vil Fruen have til Middag idag?

„Lad mig være i Fred,“ sagde Lasthenia ærgerlig. „Lav De blot, hvad De vil — Deres Mad er jo altid god nok!“

„Det manglede blot, at jeg ikke skulde forstaa mig paa min Haandtering!“

„Men maa jeg udbede mig nogle Penge," vedblev hun.

„Aa, Kathrine, De kjeder mig med Deres evindelige Pengeprellerier!"

„Ja, hvad skal jeg gjøre, naar jeg ikke længere kan faa Varer paa Kredit?"

„Hvad, vover de uforskammede Karle at nægte en Baronesse Blaguiskof Kredit! Jeg troede dog, jeg var en god Kunde."

„Ja, hvad Regningernes Størrelse angaaer, er der Intet ivejen; men Slagterne f. Ex. udleverer os ikke et Stykke Kjød mere, før de faaer et ordentligt Afdrag, paa hvad vi skylder dem."

„Naa ja, saa giv dem et Afdrag!"

„Hellere end gjerne, hvis Fruen blot vil give mig Penge!"

„Jeg har desværre ingen for Øjeblikket. Mine Forpagtere er tilbage med deres Afgifter; men jeg kan hvert Øjeblik vente Penge i Overflod med Posten. Kan De ikke lægge ud for mig?"

„Jeg ejer ikke en Centime, Frue."

„Men saa Franz — han har vel sparet sig en Masse Penge sammen?"

„Det troer jeg ikke — det er ikke længere siden end iforgaars, at han laante 50 Centimer af mig til at gaa i Theatret for."

„Naa ja, saa gaa til andre Leverandører — dem er der vel nok af her i Paris, skulde jeg mene!"

„Jo, men de hænger samme som Ærtehalm; naar

den ene har nægtet Kredit, faaer man det ikke hos den anden.“

„Gjør Dè bare, som De vil, men lad mig være i Fred!“

Dermed maatte Kokkepigen gaa, men paa Vejen ud mumlede hun Noget, som det vilde være overdrevent at kalde for Komplimenter, til hendes Madmoder.

V Kapitel.

Markien af Spallatroni.

Ikke saa snart var Kokkepigen ude af Døren, før Lasthenia sprang op og løb urolig frem og tilbage i Værelset, idet hun talte med sig selv:

„Min Stilling er for Øjeblikket næsten uudholdelig — og hvor er denne Spallatroni bleven af? — Jeg skulde sandelig give denne Fyr Løbepas, hvis jeg ikke saa haardt havde hans Hjælp nødig netop nu — Herregud, hvem er det nu!“ afbrød Baronessen sig selv, da hun hørte Nogen banke paa Døren.

Tjeneren Franz kom ind og meldte:

„Vognmanden ønsker at tale med den naadige Frue.“

„Du gode Gud, har man da sammensvoret sig om at pine Livet af mig idag!“ udbrød Baronessen fortrædelig. „Naa lad ham da komme!“

Hun anbragte sig paany i Sofaen og paatog sig en elskværdig Mine, ja smilede endog huldsalig til Vognmanden, da han kom ind.

„Goddag, Hr. Dufont! Det glæder mig at se Dem

— jeg har netop tænkt paa Dem idag — aa, værsgo at tage Plads", sagde Baronessen livlig, idet hun med Haanden anviste ham Plads.

„Aa tak, Frue, De er altfor god!" svarede Vognmanden smigret. „Som De maaske kan tænke Dem, kommer jeg i Anledning af, at Maaneden — Maaneden — er — er — —"

„Ja, det er smukt af Dem, Hr. Dufont," afbrød Lasthenia smilende den stammende og generte Vognmand. „Jeg maa iøvrigt sige Dem, at jeg er særdeles tilfreds med Deres Heste og Vogne. Kun igaar, da jeg kom fra Væddeløbet, hvor jeg var saa heldig at vinde 200 Louisdorer, blev Hesten paa Tilbagevejen lidt sky; men heldigvis traf jeg mine gode Bekjendte Hr. Beaubois og Gustav Blancourt, som — — —"

„Ah, Fruen kjender ogsaa disse Herrer", indskjød Vognmanden imponeret. „De hører til mine allerbedste Kunder."

„Ja, Hr. Beaubois har lejlighedsvis talt om Dem. Ja, det er sandt, han sagde, at naar han vilde bestille Rideheste til mig og min Søster, skulde det være fra Dem. Ja det er en galant Mand, denne Hr. Beaubois. Han kommer forresten iaften her for at musicere sammen med min Søster. Naa, lad mig saa afgjøre min Gjæld hos Dem, mens jeg husker det. Desværre har jeg ingen franske Penge hjemme i Øjeblikket; men maaske en russisk Vexel — — —"

„Aa, Fru Baronesse, det har jo slet ingen Hast med Betalingen. Jeg kom nærmest for at høre, om De var tilfreds med den Maade, jeg betjente Dem paa."

„Nej, lad mig nu faa afgjort vort Mellemværende med det samme!“

„Nej paa ingen Maade — jeg har den Ære at anbefale mig,“ sagde Vognmanden, idet han rejste sig og næsten flygtede hen mod Døren.

„Lev vel, Hr. Dufont! Men jeg er nu alligevel kjed af, at De ikke vil tage imod Deres Betaling, nu De er her.“

Neppe var Døren lukket for den saa lykkelig afviste Kreditor, før den aabnedes paany, og en Mand traadte ind med sagte, højtidelige Skridt.

Den Ankomne var en høj, mager, 50 Aar gammel Mand med et regelmæssigt blegt Ansigt, omrammet af kulsort Haar og Skjæg. Hans Holdning var aristokratisk, hans Paaklædning elegant, og han talte med lidt italiensk Akcent.

„Aa, er De endelig der, Marki!“ udbrød Baronessen lettet og skyndte sig hen imod ham. „I sex lange Uger har jeg ventet med Spænding paa Dem.“

Markien kyssede Baronessens Hænder og svarede:

„Ja, sex Uger er forløbne, siden vi sidst saaes; men i den Tid er De bleven skjønnere, — om det overhovedet er muligt. Hvorledes gaaer det ellers, naadige Frue?“

„Aa, jeg er i den pinligste Forlegenhed! Dette Paris med sine Theatre, Promenader, Væddeløb og alt det Andet sluger forfærdelig mange Penge; men forhaabentlig har De nogle med til mig?“

„Mange er det ikke, men en Skjælm giver mere,

end han har. Her, tag disse to Ruller Guld; de indeholder hver 1000 Frcs.“

„Det var jo herligt, kjære Marki! Saa kan jeg da faa betalt den mest paatrængende Gjæld og endda maaske faa lidt Penge tilovers til min Kokkepige. Naa, og saa gaaer det vel en Stund igjen.“

„Har De ingen Forretninger gjort, bedste Frue?“

„Jeg har Noget i Kikkerten — men derom senere.“

„Og Deres lille Søster, hvorledes gaaer det med hende?“

„Aa, hun er fremdeles en lille Nar — men der kommer hun jo selv,“ sagde Baronessen og pegede paa den indtrædende Eveline, der gjorde Mine til at vende om igjen, da hun fik Øje paa Markien, som skyndte sig hen til hende og sagde:

„Jeg hilser Dem, min Skjønne! Det glæder mig over al Maade at se Roserne og Lilierne blomstre paa Deres Ansigt.“

„Vær ligeledes hilset, Hr. Marki“, svarede Eveline koldt.

„De bliver stadig skjønnere, Frk. Eveline; men snart vil disse smukke Øjne ogsaa fordre deres Offer — —“

„Undskyld, men da jeg seer, at De har Noget at tale med min Søster om, og da jeg nødig vil forstyrre, trækker jeg mig tilbage.“

„Nej bliv blot her, mit Barn,“ faldt Baronessen ind. „Vi har talt ud, og Markien vil gjøre os den Ære at blive her og spise til Middag med os. Underhold Dem lidt med Eveline, mens jeg gaaer ud til Kokkepigen og træffer de fornødne Foranstaltninger til Middagen.“

Lasthenia gik derpaa ud i Kjøkkenet, gav Kathrine den ene Rulle Guld og sagde:

„Her har De Penge! Gjør Dem nu selv betalt og stop saa Munden paa de uforskammede Leverandører, men sørg for at lade dem mærke, hvad for lumpne Karle de er. Lad os dernæst faa en fin lille Middag — Markien af Spallatroni vil gjøre os den Ære at dinere her."

„Tak, naadige Frue, De skal nok faa Alt efter Ønske, og hvad Leverandørerne angaaer, saa lad kun mig raade — De kan tro, jeg skal konfirmere dem!" tilføjede Kathrine med lysende Øjne, der maaske ikke saa meget skrev sig fra Hævnfølelsen overfor de vrangvillige Leverandører som fra Glæden over igjen en Gang at kunne fugte Halsen med flydende Delikatesser.

VI Kapitel.

Et blandet Selskab.

Beaubois skyndte sig at meddele Vennerne, hvor smigrende han var bleven modtaget af Baronessen, som han begejstret beskrev som en „Dame af allerførste Rang," og glemte ikke at gjøre sig til af, at han allerede ved dette første Besøg havde udvirket den attraaede Indbydelse til Gustav Blancourt, der var henrykt over den.

Vennerne syntes ingenlunde imponerede, end sige begejstrede, men tillod sig allehaande Stikpiller og Drillerier, ja Derneuil blev endog næsten ubehagelig, idet han sagde:

„Lad hende bare dreje Beaubois en ordentlig Knap, det har han godt af, den forfængelige Nar; værre er det, hvis hun ogsaa lægger over Ørene paa vor stakkels Gustav; men jeg skal nok passe paa, at han ikke kommer til Fortræd. Jeg har en dunkel Erindring om, at jeg tidligere et eller andet Sted har seet den Baronesse før; men det er mig i Øjeblikket

ikke muligt at komme paa, hvor det var — kun tør jeg give min Hals paa, at hun ikke er ægte."

Torsdag Aften henad Kl. 9 viste Beaubois sig i Baronessens Saloner og præsenterede sin Ven Gustav Blancourt.

Selskabet bestod af maaske 15 Personer ialt; men var det ikke stort, var det til Gjengjæld temmelig blandet og egnet til at vække Nysgjerrighed hos vore to Venner.

Af Damer var der en tysk Baronesse, der talte gyselig Fransk og var næsten ligesaa tyk som lang. Saa var der to unge, magre, blege Englænderinder saa stive som Børster, og endelig en mørk Spanierinde, der sad i en Sofa og rullede med sine ildfulde Øjne, medens hun koket legede med sin Vifte.

Ingen af Damerne havde mandlig Ledsagelse, og ingen af dem trykkedes paa en generende Maade af Skjønhed eller Ynde.

Herrerne vandrede saa underlig stive og højtidelige omkring og generede sig, som om de vare ved Hoffet; men hvad de sagde, var noget gruelig dumt og banalt Tøjeri, navnlig udmærkede sig i saa Hensende en tyk Amerikaner ved Navn Shlippefort, som Spanierinden aabenbart lagde an paa.

Markien af Spallatroni var i stadig Bevægelse og anbragte hist og her nogle velvalgte Komplimenter, medens Baronessens yngre Søster sad ved Klaveret og søgte at underholde Selskabet med Musik.

Da Beaubois og Blancourt viste sig, gik Baronessen

dem imøde, hilste dem paa den mest smigrende Maade og forestillede Selskabet for dem.

Efter Præsentationen gav Gustav sig i Samtale med Eveline, hvis jevne Naturlighed og dannede Væsen stak i samme Grad af mod Omgivelserne, som det tiltalte den unge Mand, der talte med hende, og hvad Eveline angaaer, var hun strax indtagen i Gustav paa Grund af hans elegante Væsen og smukke Udseende — saadan en Herre havde hun endnu aldrig lært at kjende i sin Søsters Saloner.

De to unge Mennesker vare snart som gamle Bekjendte og underholdt sig paa den livligste og mest utvungne Maade med hinanden, indtil Baronessen greb forstyrrende ind ved at opfordre Gustav til at spille.

„Aa, Hr. Blancourt, vil De ikke gjøre os den Fornøjelse at spille lidt for os? Hr. Beaubois har røbet, at De blandt Andet dyrker Violinspillet, og jeg har derfor tilladt mig at lægge en Violin frem til Deres behagelige Afbenyttelse; den er naturligvis ikke saa god som Deres eget Instrument; men jeg har den ikke for Øjeblikket bedre.“

Gustav gav efter for Opfordringen og høstede ogsaa Selskabets livligste Bifald for det, han spillede; men særlig glædede det ham at se, hvor betagen og hjertegreben Eveline var over hans sjælfulde Spil, der vel ogsaa paavirkedes af den gryende Kjærlighed, som allerede spirede i hans Hjerte.

Ligesaa lykkelig Gustav var, ligesaa fortrædelig var Beaubois, hvis Kur til Huset Frue nok blev venlig modtagen, men dog ikke anderledes, end at hun ogsaa

fra anden Side lod sig ret stærkt kurtisere. Og desuden ærgrede det Beaubois, at der ikke var sørget for en Fløjte til ham, og at Ingen opfordrede ham til at give sin Kunst tilbedste.

Omsider gik Beaubois hen og bankede Gustav let paa Skulderen, idet han sagde:

„Nu gaaer jeg — gaaer Du med?“

„Allerede?“ udbrød Gustav overrasket.

„Ja, Klokken er to, og Damerne maa vist være trætte nu.“

„Ja, Du har Ret — jeg kommer.“

Efter de to unge Mænds Bortgang hviskede Markien til Baronessen:

„Jeg syntes ikke, De bad den unge Mand om at komme igjen?“

„Det gjøres ikke nødig,“ svarede Lasthenia smilende. „Han kommer sikkert af sig selv — han sidder godt nok fast paa Pinden. Men jeg indrømmer, at det er et Lykketræf, for den lille Nar til Eveline gjorde sig ikke nær Ulejlighed nok.“

VII Kapitel

Baronessen arbejder.

Som Læserne maaske erindre, havde Familien Toquet overværet det lille Uheld, der var tilstødt Baronessen under Hjemkjørselen fra Boulogneskoven, og havde seet, hvorledes Beaubois resolut afværgede Faren. Denne Oplevelse fyldte Hr. Toquet med en om mulig endnu større Beundring for hans fine Kunde, Beaubois, og den vakte i Hr. Toquet juniors uerfarne Hjerte en glødende Forelskelse i den elegante Baronesse, hvilke to Følger viste sig skjæbnesvangre nok.

Nogle Dage efter fik Hr. Toquet Lejlighed til at gjøre Hr. Beaubois sin Kompliment for den Resoluthed, hvormed han var kommen de betrængte Damer tilhjælp. Efterat Forretningsmanden i Samtalens Løb havde faaet Navnet at vide paa de omtalte Damer, sagde han begejstret:

„De veed jo, Hr. Beaubois, hvor megen Pris jeg sætter paa at have Kunder i de virkelige fine Kredse — blot jeg dog kunde komme til at sælge Noget til denne henrivende Baronesse!“

„Aa, Intet er lettere, Hr. Toquet! De gaaer blot hen til Baronessen og siger, at jeg anbefaler Dem til hendes Bevaagenhed; men De maa selvfølgelig tage nogle af Deres fineste Sager med Dem, hvis De vil gjøre Indtryk paa hende, for hun gaaer kun med det Dyreste, der kan opdrives."

Det lod Toquet sig ikke sige to Gange; han pakkede hurtigst mulig nogle af sine fineste Ting ind og begav sig med dem til Baronessens Bolig.

Saasnart Lasthenia hørte, at der var en Handlende, som var sendt af Hr. Beaubois, og som ønskede at faa hende i Tale, gav hun ham strax Foretræde.

Hun var henrykt over Varerne og tog ikke blot det Altsammen, men udtalte ogsaa Ønsket om at faa flere Ting eftersendte, særlig gjennemsigtige Silkestrømper. Toquet var i den syvende Himmel og lovede, at hans Søn allerede næste Dag skulde bringe de ønskede Sager.

Næste Morgen, da Lasthenia var ved sit Toilette, blev det meldt hende, at Toquets Søn var der med en Pakke.

„Lad ham strax komme!" sagde Lasthenia ivrig. „Jeg er ganske vist ikke helt paaklædt; men det er vel ogsaa kun en lille Dreng?"

„Nej, det er en smuk ung Mand, — større end jeg," svarede Tjeneren.

„Naa ja, lad ham kun komme — jeg tager min Frisørkaabe paa."

Da Alexis kom ind og saae den smukke, let paaklædte Baronesse, blev han saa forfjamsket, at han nær

var falden over Dørtrinet; ialtfald tabte han Pakken, han bar paa.

„Men De staaer jo og ryster, unge Mand," sagde Lasthenia smilende.

„Ja, Fru Baronesse, men det er blot af Glæde," stammede Alexis.

„Hvad glæder De Dem da saadan over?"

„Over at jeg kan se Dem saadan nær ved — De, som er saa smuk, og som jeg beundrede ude i Boulogneskoven."

„De siger det saa glødende, unge Mand, at jeg næsten maa tro, De er forelsket i mig."

„Jamen jeg veed godt, at jeg aldrig tør sige det — Respekten for en fin Dame forbyder mig det."

„I Kjærlighed kjender man ikke Noget til Respekt. Men senere kommer jeg maaske til at prøve, om jeg tør sætte Lid til Deres Ord. Vi Damer kan af og til bukke under for en lille Svaghed; men saadant maa behandles med den allerstørste Diskretion — — —"

„Jeg giver gjerne mit Liv hen for Dem, Fru Baronesse!"

„Ja, lad nu det være godt! Siig mig, er De ansat hos Deres Fader — er De maaske hans Kasserer?"

„Nej, men jeg gaaer tilhaande i Forretningen."

„Er Deres Forældre meget rige?"

„De maa vist siges at være temmelig velhavende."

„Naa, ja lad De saa blot Varerne blive her — det er jo, som De maaske veed, en Present fra Hr. Beaubois. Nu kommer jeg til at bede Dem om at gaa, for jeg venter Besøg og maa have mit Toilette i Orden."

„Skal jeg gaa nu?“ spurgte Alexis slukøret.

„Ja, men De kan komme og besøge mig en anden Dag.“

„Aa tak, Fru Baronesse, De gjør mig lykkelig!“

„De er jo en herlig ung Mand — hvad hedder De egentlig?“

„Alexis.“

„Naa, kjære Alexis, giv mig saa et Kys — paa Haanden der — og gaa saa.“

„Aa, Frue, den skjønne Haand — — —“

„Naa, naa — gaa nu, lille Alexis!“

Medens den unge Toquet tumlede ud af Huset, ør over den Lykke, den nærmeste Fremtid vilde bringe ham, udkastede Lasthenia allerede Planer til, hvorledes hun bedst skulde drage sig sin unge Tilbeders Uerfarenhed til Nytte.

Allerede ved Middagstid kom Hr. Beaubois for paany at lægge sin Hyldest for den smukke Lasthenias Fødder. Da hun var særdeles elskværdig imod ham, gjorde han hende den ene Kjærlighedserklæring efter den anden; men allerbedst som de sad, sagde hun:

„Hør, kjære Beaubois, jeg kan godt lide, at De forstaaer at give Deres Følelser Udtryk i Andet end Ord. Deres Gave er henrivende og særdeles velkommen, ikke just for Værdiens Skyld, men fordi den udspringer af venlige Følelser, som er mig dyrebare.“

„Hvorom taler de egentlig, Fru Baronesse?“ spurgte Beaubois forbavset.

„Naa, spil nu ikke saa overasket, bedste Beaubois! Hr. Toquet har selv fortalt mig, at han kom fra Dem, og skal jeg dømme efter det Udvalg, han kom med, maa jeg absolut tro, at De har staaet ham bi — saa megen og saa udsøgt Smag har en simpel Handlende ikke."

Beaubois ærgrede sig grundig over Toquets Klodsethed; men nu var der jo ikke andet Andet for end at gjøre gode Miner til slet Spil, og han svarede derfor saa smilende som mulig:

„Det er smukt af Dem, at De overhovedet skjænker denne Bagatel nogen Opmærksomhed. Jeg har kun tøvet noget af Frygt for at fornærme Dem."

„Aa, man fornærmer aldrig en Dame med en Present!"

Efter Besøget skyndte Beaubois sig hen til Toquet for at faa at vide, hvor dyr den Present var, han mod sin Villie havde givet Baronessen.

Toquet var ydmyg som sædvanlig og overrakte Beaubois paa Forlangende en Regning over de til Baronessen udleverede Gjenstande, idet han beroligende forsikrede:

„Men, bedste Hr. Beaubois, det har jo aldeles ingen Hast!"

Beaubois' Ansigt blev længere og længere, efterhaanden som Øjnene løb ned gjennem den omfangsrige Liste, indtil han omsider ærgerlig udbrød:

„Hvor kunde De dog faa Damen prakket alle de Ting paa!"

„Jamen, hun fik det ogsaa i to Gange," forklarede Toquet undskyldende.

„Naa ja, Sligt er maaske Brug i hendes Hjemstavn; men det siger jeg Dem en Gang for alle, Toquet, at hvad Baronessen fra nu af bestiller hos Dem, betaler jeg ikke!"

VIII Kapitel.

Kjærlighed og Gjenkjærlighed.

Skjøndt Eveline ikke længere saae saa melankolsk ud som før, opdagede Gustav Blancourt dog snart, naar han besøgte hende og talte fortrolig med hende, at hun følte sig trykket ved Forholdene i Søsterens Hus, ja at hun undertiden længtes tilbage til det stille Kloster, hvor hun var bleven opdraget.

En Dag fortalte Gustav hende, at han havde en Tante, der altid havde taget sig moderlig af ham, og som han ogsaa elskede som en Moder.

„Er Deres Tante gift?“ spurgte Eveline.

„Hun er Enke,“ svarede Gustav.

„Har hun da ingen Børn selv?“

„Jo, hun havde engang en lille Pige; men hun druknede ved et Ulykkestilfælde i en Sø, og den Sorg har hun aldrig rigtig kunnet forvinde. Hvis De vil som jeg, Frøken Eveline, saa skal De snart lære min Tante at kjende. Jeg er ligesaa vis paa, at De vil synes om hende, som at hun vil synes om Dem.“

„Jeg er Dem inderlig taknemlig for Deres gode

Mening om mig, Hr. Blancourt. Min Søster forekaster mig altid, at jeg ikke er nær elskværdig nok i mit Væsen."

I det samme kom Lasthenia ind i Værelset, hilste huldsalig paa Gustav og sagde:

„Jeg beder Dem undskylde, Hr. Blancourt, at jeg lader lidt vente paa mig; men forhaabentlig har min Søster kunnet underholde Dem lidt saalænge. Det synes jo, som om hun er elskværdigere mod Dem end mod andre Dødelige."

Gustav ærgrede sig over den Tone, hvori hun talte om Søsteren, og gav sig til at konversere. I Samtalens Løb fortalte han blandt Andet, at han for 120,000 Frcs. havde kjøbt et lille Gods nede ved Floden Marne.

„Vil De da saa ung trække Dem tilbage fra Verden?" spurgte Baronessen interesseret.

„Nej, jeg har kun kjøbt det, fordi min Tante af og til har ladet en Ytring falde om, at hun gjerne vilde bo i den Kant af Landet, og nu vil jeg berede hende en glad Overraskelse ved at stille Boligen til hendes Disposition."

„Er Deres Tante gammel?"

„Nej, hun er endnu ikke fyldt de fyrre og seer endda ret godt ud af en Enke at være."

„Men mon hun da ikke gifter sig igjen?"

„Nej, det gjør hun sikkert ikke! Jeg skal sige Dem, min Tante — Fru Waldemar hedder hun forresten — har havt en stor Sorg i sit Liv, som hun vist aldrig forvinder."

Det gav et Sæt i Lasthenia, da Fru Waldemars

Navn blev nævnt, og hun skiftede let Farve, hvilket dog undgik de Andres Opmærksomhed. Lidt efter spurgte hun i en lavere, mindre sikker Tone end sædvanlig;

„Hvilken Sorg har da Deres Fru Tante havt?“

„Hun boede i sin Tid i en lille Villa ved Genfersøen. Haven strakte sig ned til Søen, og man kunde gjennem en lille Laage komme ned til Broen, hvor Baadene laa fortøjede. Min Tantes lille Datter hed Emma og var et henrivende klogt og smukt treaarigt Barn. Hun plejede at lege nede i Haven; men en Dag var hun ikke til at finde dernede, hvor meget der end blev søgt efter hende. Men da det opdagedes, at den lille Laage ned til Søen stod aaben, og at der paa Vandet flød en Barnehat, gik man ud fra, at Barnet trods Forbudet havde aabnet Laagen og var gaaet ned til Søen hvor det paa en eller anden Maade var forulykket.“

„Hvor forfærdeligt!“ udbrød Lasthenia, der under Fortællingen havde faaet Tid til at komme sig af sin Skræk og lægge sit Ansigt i passende Folder. „Hvor det gjør mig ondt for det stakkels Barn; men der er jo desværre ikke Noget derved at gjøre. Den sørgelige Historie bringer mig iøvrigt i Tanker om en Invitation, jeg har til Dem, hvis De vil gjøre os den Glæde at tage imod den; det drejer sig om en lille Udflugt paa Enghien Søen imorgen — Markien har allerede draget Omsorg for at skaffe os en passende Baad.“

„Ja, det vilde være dejligt — Søen skal jo være saa smuk.“

„Vi spiser ogsaa til Middag derude — De gjør os jo nok den Fornøjelse at deltage i Turen?“

„Selvfølgelig! Jeg er Dem sandelig særdeles forbunden for denne kjærkomne Indbydelse.“

„Jeg har ved et Par Linier rettet den samme Indbydelse til Deres Ven Beaubois, og han har ligeledes lovet at deltage i Turen.“

„Ja, det troer jeg! Hvor samles vi, Fru Baronesse?“

„Her hos mig Kl. tolv præcis.“

„Frøken Eveline kommer vel ogsaa med?“

„Javist kommer hun med! Naa Barn, Du behøver da ikke at blive rød som det dryppende Blod, fordi Hr. Blancourt synes at nære Interessé for Din Nærværelse imorgen — det er jo kun naturligt, at Ungdommen holder sammen.“

Gustav saae henrykt paa den rødmende Eveline og tog Afsked, idet han sagde:

„Altsaa paa Gjensyn imorgen, mine Damer!“

IX Kapitel.

En Rotur paa Søen.

Da Beaubois havde betalt Regningen hos Toquet, mente han at kunne gjøre visse Krav gjældende hos Baronessen; men hvor forelskede Blikke han end sendte hende, besvarede hun dem dog ikke, og Vennerne begyndte allerede at stikle til ham paa Grund af den ringe Fremgang, han havde, i den smukke Dames Gunst.

Stor var derfor hans Glæde, da han modtog Baronessens Indbydelsesbillet, og ikke lidt vigtig var han, da han kunde oplæse den smigrende Skrivelse for Vennerne, der her fik Sort paa Hvidt for, at han var nærmere ved sit Maal, end de havde troet.

Billetten lød saaledes:

„Ærede Herre!“

„Vi ere ikke længere i Stand til at more os, naar vi ikke have Dem iblandt os. Imorgen have vi tænkt at foretage en Rotur paa Enghien Søen, og deri maa De endelig deltage. Hvis De kommer, vil De gjøre mig

overordentlig lykkelig. Vær saa venlig at give Møde hos mig præcis Klokken tolv."

„Jeg vil gjøre hende lykkelig — det er jo næsten en Kjærlighedserklæring," udbrød Beaubois smigret.

„Og jeg tager ikke i Betænkning at erklære. at jeg elsker hendes Søster og vil gifte mig med hende — hvis hun da vil have mig," tilføjede Gustav Blancourt.

„Ja, hør nu engang, smaa Venner," faldt den af Erfaring forsigtige Derneuil ind, „inden I indlader Jer for dybt med disse Damer, er det vist bedst, jeg seer lidt paa Varerne. Jeg agter mig derfor imorgen ud til Enghien Søen for at tage Jeres Tilbedte i nærmere Betragtning."

Næste Dag befordredes Selskabet i to Vogne ud til Søen, hvor det under stort Hallo indskibede sig i den elegante Baad, Markien havde lejet.

Baronessen, der havde faaet Plads ved Siden af Markien, hviskede denne ind i Øret:

„Veed De, hvem den unge Blancourts Tante er?"

„Nej, hvor i Alverden skulde jeg vide det fra!"

„Det er Fru Waldemar fra Genfersøen."

„Det var dog besynderligt — hvor veed De det fra?"

„Fra den unge Mand selv — naturligvis."

„Saa maa vi nøje passe paa ikke at komme i Berøring med hende."

„Ja, vær De kun ganske rolig — jeg holder mig kun til Neveuen," svarede Baronessen sagte, idet hun stirrede ufravendt ind paa et bestemt Sted af Søbredden.

Det, som hun med sine skarpe Øjne skjelnede, og som efter hendes Ansigts Udtryk at dømme lod til ikke at tiltale hende, var den unge Alexis Toquet, der fulgte Baaden og dens Bevægelser med spændt Opmærksomhed.

„Hvorfor kommer nu den Unge her? Er det af Forelskelse eller ved et Tilfælde? Ligemeget, man kan risikere, at han gaaer hen og gjør Dumheder," sagde Baronessen til sig selv og vendte sig halvt om, saa hun kom til at vende Ansigtet lige imod Beaubois, der sad og roede, men som nu i Baronessens forandrede Stilling troede at se en Opfordring til en intimere Konversation.

Et Øjeblik efter klagede han derfor over Træthed ved den uvante Anstrengelse ved Roningen og fik en af de andre Herrer til at tage sin Aare, medens han selv borede sig ind ved Siden af Baronessen.

„De blev nok snart færdig med at ro, Hr. Beaubois," sagde Baronessen i en drillende Tone.

„Kjære Baronesse, jeg trængte til hurtigst mulig at erfare af Deres egen Mund, naar De mener at ville bønhøre en ydmygt Bedende!"

„En Mand, der holder oprigtig af mig, maa fremfor Alt give mig uomstødelige Beviser derpaa."

„Hvilke Beviser forlanger De, min Naadige? Skal jeg maaske springe i Vandet her lige for Deres Øjne?"

„Nej hvad er dog det for et Indfald! Jeg vilde være utrøstelig, hvis der maaske skulde tilstøde Dem Noget. Nej, hvor dog Søen er henrivende smuk! Men se, der kommer en Baad ned imod os, og Herrerne hilser — er det maaske nogle af Deres Bekjendte?"

„Ja, to af dem er mine intime Venner. De har aabenbart seet Fru Baronessen fra det Fjerne og kommer nu nærmere for at beundre Deres uforlignelige Skjønhed.“

„Godt, saa lad dem blot faa Lejlighed dertil. Deres Venner er ogsaa mine, Hr. Beaubois. Lad Baaden ligge lidt stille, Hr. Marki.“

Baaden blev saa standset, og et Øjeblik efter lagde den anden Baad til ved Siden, medens Herrerne deri, Derneuil, Garland og en ældre gemytlig Mand ved Navn Tourteau, hilste paa Selskabet.

„Der seer Du, Beaubois, at vi har holdt Ord,“ sagde Derneuil. „Ja vi har mere end det — vi har endog forført vor gamle Ven Tourteau til at begive sig ud paa det vaade Element.“

„Ak ja, man farer gjerne til Verdens Ende i saadan et Selskab,“ svarede Tourteau gemytlig. „Men vi bør maaske alligevel opsætte en saa lang Rejse til en anden Gang — ikke sandt, mine Damer?“

„Jo, lad os kun det; men saa gjør os til Gjengjæld den Glæde, mine Herrer, at komme over i Baaden til os — Hr. Beaubois Venner skal altid være os velkomne,“ sagde Baronessen med sit mest fortryllende Smil.

Derneuil blev i sin Baad, medens de to Andre tog imod Invitationen og kravlede over i Markiens Baad.

Tourteau bukkede for Baronessen og sagde:

„Jeg har allerede een Gang før havt den Ære at hilse paa Dem, naadige Frue, det var i Boulogne for

nogle Aar siden. Men De erindrer mig maaske ikke længere?“ føjede han spørgende til.

„Nej, jeg tilstaar til min Skam, at jeg ikke husker at have havt den Fornøjelse at se Dem før,“ svarede Baronessen lidt urolig.

„Fruen husker det maaske bedre, naar jeg gjenkalder i Deres Erindring, at det var paa den Tid, da der forefaldt et stort mystisk Tyveri. En Hollænder, der boede paa samme Hotel som vi, mistede paa en ganske mærkelig Maade sin Brevtaske, hvori der laa 40.000 Frcs. Han vidste med Sikkerhed, at han havde havt Pengene hos sig, medens vi sad ved table d'hôte, men saa — -- —“

„Saa har naturligvis En eller Anden snittet Lommen igjennem,“ faldt Beaubois ind.

„Nej, Lommen var ganske uberørt. Der blev søgt og ledt paa alle Kanter, men forgjæves. Saa lød der paa én Gang fra alle Sider et Raab om, at alle Tilstedeværende skulde lade sig undersøge — erindrer De virkelig ikke det, Fru Baronesse? Paa mig gjorde det ialfald et uudsletteligt Indtryk.“

„Jo, nu De siger det, synes jeg ogsaa, der dukker Noget i den Retning op i min Erindring,“ svarede Lasthenia, hvem Emnet aabenbart var ubehageligt. „Men man kan iøvrigt ikke være forsigtig nok i disse urolige Tider. Naar jeg ikke strax kan faa mine Penge anbragte i en Bank, beholder jeg dem for en Sikkerheds Skyld altid paa min Person. Her i denne lille Portemonæ“ — Baronessen havde op af Lommen taget en lille rød, med en Sølvlaas forsynet Pengepung, som hun

viste frem — „har jeg f. Ex. en Vexel paa 30.000 Rubler, som jeg modfog fra Rusland i Formiddags — — —“

„Jamen, pas dog paa den, Fru Baronesse,“ faldt Tourteau ind. „De er jo ligesom Hollænderen udsat for at blive bestjaalen.“

„Naa, her i Selskabet er jeg vel sikker nok,“ svarede Lasthenia smilende.

„De er Pokker er De,“ sagde Beaubois leende og greb fast om hendes Haandled for i Spøg at tage Pungen fra hende; men Lasthenia gjorde, ligeledes leende, Modstand med det Resultat, at Pungen i næste Øjeblik fløj i en Bue ud i Vandet, hvor den laa og svømmede.

Lasthenia udstødte et højt Skrig og gjorde Mine til at besvime, medens Selskabet skreg i Munden paa hinanden.

Markien gjorde strax et Forsøg paa ved Hjælp af en Aare at fiske Pungen op; men det endte med, at han med Aaren kom til at bibringe den et saadant Slag, at den sank tilbunds.

„Aa, Gud, hvor jeg bar mig klodset ad,“ raabte Markien fortvivlet. „Men der var ogsaa saadan en Uro i Baaden, at det var umuligt at sigte rigtig.“

„Jeg troer nu, han bar sig rigtig fiffigt ad,“ hviskede Derneuil i Øret paa Tourteau,

Beaubois tilbød at springe i Vandet og dykke ned efter Pungen; men det vilde Baronessen paa ingen Maade høre Noget om. Forskjellige andre Forslag bleve diskuterede, men hurtig forkastede.

„Men hvis De sætter Dem i Forbindelse med Deres

Bankier, Frue, og meddeler ham, hvad her er forefaldet, vil De sikkert let kunne faa ham til at udstede et Duplikat," bemærkede Tourteau rolig, da den almindelige Ophidselse havde sat sig noget.

„Ja, maaske kan det lade sig gjøre — det veed jeg ikke saa lige," svarede Baronessen. „Men jeg har jo forøvrigt Venner nok, som er rede til at hjælpe mig, indtil jeg kan faa Penge sendt fra mine Godser i Hjemmet. Naa, men lad nu ikke dette lille Uheld fordærve den gode Stemning. Jeg synes, jeg begynder at blive sulten — lad os tage ind til Land og se at faa Noget at spise."

Da Selskabet senere steg i Land, blev det modtaget af den unge Alexis Toquet; men Lasthenia lod, som hun ikke saae ham, og tog den Arm, Beaubois tilbød hende.

Tourteau, der gik sammen med Derneuil, hviskede til denne:

„Jeg troer bestemt ogsaa, at jeg dengang saae Markien i Boulogne; men det vil sige, ikke som Marki, men som en arbejdsklædt Person, der luskede saa underlig omkring i Kurhusets Omgivelser."

„Ja, Du har set saa Meget i Dit Liv, at det snart er helt farligt at tage Dig med i Selskab," svarede Derneuil leende.

X Kapitel.

En Bjørnetjeneste af Kjærlighed.

Gustav Blancourt skyndte sig at byde Frk. Eveline Armen; men før hun tog den, saae hun sig om efter sin Søster, som om hun vilde søge hendes Tilladelse dertil. Men da Lasthenia lod til at være optagen af ganske andre Ting, gav Eveline rolig Gustav Armen, som han trykkede let, idet han sagde:

„Det er Dem da ikke ubehageligt at gaa Arm i Arm med mig?“

„Aa nej, tro endelig ikke det.“

„Jamen, hvorfor tøvede De da med at tage min Arm?“

„Jeg vilde blot se, om min Søster tillod det.“

„Lader Deres Søster Dem da ikke altid have Deres fri Villie?“

„Aa nej, ikke altid. Undertiden tvinger hun mig til at give Armen til Personer, som jeg af en eller anden Grund ikke kan lide. Hun er overhovedet en besynderlig Karakter. Hun kan i lang Tid tie og gruble for saa pludselig at slaa om i vild Munterhed,

uden at det er mig muligt at opdage Grunden hverken til det Ene eller det Andet.

„Hun lod til at tage sit Tab af Portemonæen med dens Indhold forholdsvis roligt.“

Eveline var glad ved, at Derneuil i det samme talte til dem, saa at hun slap for at svare paa Gustavs Bemærkning; thi hun vidste ikke Noget om nogen Vexel eller overhovedet om nogen Kostbarhed, som den forulykkede Pengepung kunde indeholde.

Imidlertid gik Baronessen ved Beaubois' Arm og forhandlede med ham om højst praktiske Sager.

„Det Pengetab kommer mig højst ubelejligt.“ sagde hun; „jeg veed jo selvfølgelig nok, at det ikke varer længe, før jeg faaer Penge i Overflødighed sendende fra mine Godsforvaltere; men indtil da er jeg i en rigtig ubehagelig Stilling. Det var ogsaa kjedeligt, kjære Hr. Beaubois, at De fandt paa at ville tage Portemonæen fra mig — — —“

„Jamen, gaa til Deres Bankier imorgen, Fru Baronesse, og bed ham udstede et Duplikat, saaledes som Hr. Tourteau raadede Dem til,“ sagde Beaubois i sin Vaande.

„Ja, det kan være godt nok,“ svarede Lasthenia melankolsk; „men han viser mig naturligvis blot Døren og siger: „Jeg har én Gang givet Dem, hvad jeg var Dem skyldig, og alt Andet er mig komplet ligegyldigt.“ Jeg staaer jo dog ikke paa en saa venskabelig og fortrolig Fod med ham, at jeg tør vente, at han af den Grund — — — Aa hør, kjære Hr. Marki, De skulde ikke være saa venlig at ville overlade

mig nogle Penge for en kortere Tid -- som De maaske kan tænke Dem, er jeg ved det lille Uheld fra før kommen i en øjeblikkelig Forlegenhed."

Markien af Spallatroni, der havde staaet og ventet paa dem, svarede bukkende:

„Med største Fornøjelse, Fru Baronesse! Men jeg har desværre for Øjeblikket kun disponibelt et Beløb af 1500 Frs., som jeg imidlertid skal tillade mig at stille til Fruens Disposition imorgen."

„Det er særdeles elskværdigt af Dem, Hr. Marki, og det viser mig, at De er en hengiven Ven, som jeg kan stole paa; men Summen staaer rigtignok i et slemt Misforhold til de Udgifter, jeg har at dække i de nærmeste Dage. Hjertelig Tak for Deres gode Villie, kjære Ven!"

Markien bukkede og trak sig tilbage, medens Beaubois og Baronessen fortsatte deres Vandring.

„Nej, saa kjender jeg en Mand, som, hvis han blot anede min Forlegenhed, øjeblikkelig vilde stille sin Pung til min Raadighed," vedblev Baronessen. „Det er sandt, De kjender ham jo forresten ogsaa — jeg mener den tykke Amerikaner — Shlippefort — som De vist har truffet hos mig — — —"

„Er han ogsaa forelsket i Dem?"

„Det er altfor svagt et Udtryk, kjære Ven — han tilbeder mig. Men Ulykken er, at jeg ikke kan lide ham, og De veed jo, at man føler sig forpligtet overfor en Mand, paa hvis Elskværdighed man lægger Beslag paa den Maade — — —"

„Laan blot ikke Penge af den Mand, kjære Baro-

nesse," skyndte Beaubois sig at sige. „Jeg lover Dem, at De inden imorgen Aften skal være hjulpen ud af denne øjeblikkelige Forlegenhed."

„Bedste Ven, vil De virkelig vise mig en saadan Venskabstjeneste; det er højmodigt, ja ædelt — efter vort saa korte Bekjendtskab, men i Betragtning af Omstændighederne tør jeg maaske nok gjøre Brug af Deres elskværdige Tilbud."

Saasnart Selskabet var samlet i Byens flotteste Restauration, men inden Maden endnu var anrettet, nærmede Markien sig til Baronessen og sagde med et fortrædeligt Ansigt:

„Det var ogsaa en uheldig Idé af Dem at indbyde de fremmede Herrer. Se engang, hvor den gamle Herre, som De kjender fra Boulogne, bestandig følger mig med Øjnene. Jeg er temmelig vis paa, at han har seet os sammen før."

„Gud, hvor De er en Hare, bedste Marki! Hr. Tourteau, som De taler om, er et gammelt Vrøvlehoved og intet Andet. Se De ham kun rolig ind i Ansigtet, saa tager han nok sine dumme Øjne til sig. Det andet Faarehoved, Beaubois, faaer jeg rimeligvis til at rykke ud med 60.000 Frcs. imorgen; det er en herlig Spas, og jeg troer sikkert, den vil lykkes mig."

Efter at Selskabet havde sat sig tilbords og i nogen Tid ladet sig Maden smage, kom en Opvarter hen til Baronessen, bukkede og sagde:

„Der er en Herre udenfor, som ønsker at bringe den naadige Frue sin Hyldest."

„En Herre?“ gjentog Baronessen forbavset. „Hvem kan dog det være — sagde han ikke sit Navn?“

„Jo — Alexis Toquet — en ganske ung Mand.“

Baronessen rynkede Panden, tænkte sig et Øjeblik om, men sagde saa til Opvarteren:

„Naa, ja, lad saa kun den unge Mand komme.“

Et Øjeblik efter rettedes Alles Øjne mod Alexis, der sky og forlegen kom tilsyne i Døren, og Opmærksomheden blev ikke mindre, da man saae, at den unge Mand formelig drev af Vand.

„Naa, kom kun nærmere!“ raabte Beaubois til Alexis, der genert blev staaende ved Døren. „De seer jo, at De er blandt Venner.“

Hilsende forlegent til alle Sider, nærmede Alexis sig nu Baronessen, der saae strengt paa ham og sagde:

„Da De har ønsket at tale med mig paa et for mig saa ubelejligt Tidspunkt, maa jeg formode, at De bringer mig en meget vigtig Efterretning. Hvad er det saa, De vil mig?“ tilføjede hun lidt mildere, da hun saae, hvor sølle og ulykkelig Alexis var over hendes strenge Tiltale.

„Fru Baronessen — mistede vist — — en Pengepung — — da Selskabet før — — var ude at sejle,“ stammede Alexis.

„Ja, desværre — men hvad saa?“ spurgte Lasthenia.

„Her er den,“ sagde Alexis med et triumferende Smil, idet han rakte den lille røde Pengepung hen imod Baronessen, der var næsten grøn af Ærgrelse og Raseri, som hun jo maatte bide i sig, medens det øvrige Sel-

skab jublede og klappede i Hænderne. „Jeg mærkede mig Stedet, hvor Uheldet var sket," vedblev Alexis dristigere, opmuntret af det almindelige Bifald, „og da Selskabet var steget i Land, tillod jeg mig at laane den mindre Baad, hvormed jeg roede ud til Stedet, og efterat jeg temmelig hurtig havde seet, hvor den laa paa Bunden, dykkede jeg ned og fik fat i den."

„Bravo, unge Mand!" raabte Beaubois henrykt. „Det kalder jeg Mod og Mandshjerte! Se engang, hvor rørt Baronessen er over Deres ædle Daad — hun kan ikke engang finde Ord for at tolke Dem sine taknemlige Følelser."

„Nej, det er sandt," svarede Baronessen, idet hun saae paa Alexis med et Par Øjne, som om hun vilde æde ham. „De har rigtignok gjort mig en stor Tjeneste. Jeg indestaaer Dem for, at hvad De har gjort for mig idag, skal jeg aldrig nogensinde glemme Dem. Endnu en Gang hjertelig Tak, unge Mand!"

Alexis trak sig tilbages med Taarer i Øjnene; han havde ventet sig noget ganske Andet af Baronessens Taknemlighed.

Senere traf Derneuil ham i en endnu mere nedslagen Stemning og sagde til ham:

„Tør blot Øjnene, unge Ven, og betro Deres Sorger til mig. Har De ingen? Jo. De har, og jeg veed endda godt, hvad der trykker Dem — De er forelsket i Baronesse Blaguiskof."

„Men hvor i Alverden kan De vide det — det er en Hemmelighed, jeg ikke har betroet noget eneste Menneske."

„Men der gives Følelser, som man ikke kan skjule, hvormeget man end forsøger derpaa, og De er tilmed saa uerfaren i det Kapitel, at mere erfarne Folk som jeg f. Ex. kan læse i Dem som i en Bog.“

„Ja, jeg ikke blot elsker hende, men jeg forguder hende! Er hun da ikke ogsaa dejlig?“

„Jo, hun er forførerisk nok; men hun er ikke Noget for Dem, unge Mand. Hvor langt er De forresten kommen med Deres Dame?“

„Jeg har vovet at tilstaa hende min Kjærlighed, og det har hun ikke taget mig ilde op.“

„Nej, det gjør ingen Kvinde.“

„Hun har endog ladet mig forstaa, at jeg turde nære Haab; men hun har foreløbig krævet den dybeste Tavshed af mig.“

„Det forstaaer jeg ogsaa godt. Men tro De mig, unge Mand, denne Forelskelse kan faa meget ubehagelige Følger for Dem. Saadanne Damer kjender ikke noget til Kjærlighed, og hengiver de sig til en Mand, skal der gives klingende Mønt til Gjengjæld. Slaa De blot itide Baronessen ud af Hovedet og forelsk Dem hellere i en lille Sypige med lidt løse Sæder. I Deres Alder er det farligere at elske En end Mange.“

„Jamen, intet i Verden kan faa mig til at glemme Baronessen!“

„Ja, nu har jeg advaret Dem og dermed gjort min Pligt, saa maa De selv om Resten; men lov mig, stakkels Ven, at De vil gjøre mig til Deres Fortrolige i Deres Kjærlighedsanliggender, for saa vidt de angaaer Baronessen, dels for at jeg kan staa Dem bi overfor den

farlige Dame, og dels har jeg ganske særlige Grunde til at have et Øje med Baronessen og hendes Bedrifter."

„Ja, det lover jeg gjerne", svarede Alexis troskyldig og gik, medens Derneuil igjen sluttede sig til Selskabet, der allerede var under Opbrud til Hjemturen.

XI Kapitel

Herren fra Bordeaux.

Dagen efter Roturen paa Søen kom Gustav Blancourt op i Bispegaden for at forhøre sig om Damernes Befindende og blev ført ind i Salonen, hvor kun Frk. Eveline var tilstede.

Allerede den foregaaende Dag havde de to Unge fortalt hinanden saa meget med Øjnene, at han nu vovede med glødende Ord at tilstaa den unge Pige sin Kjærlighed, og at det var hans varmeste Ønske at gjøre hende til sin Hustru.

„Jeg behøver vist ikke at sige Dem, min dyrbare Gustav, at jeg ogsaa har Dem inderlig kjær, men — men — — —“

„Ja, saa er jo Alt godt, kjæreste Eveline,“ afbrød Gustav hende henrykt og vilde give hende det første Kys; men Eveline værgede sig og sagde:

„Nej hør mig først, Gustav! Mine Betænkeligheder stammer fra, at jeg ikke for Alt i Verden vil bedrage Dem, selv om det skeer mod min Villie. Sagen er den, at jeg saa ofte har grebet min Søster i Usandfærdighed,

at jeg er begyndt at tvivle baade om hendes Rigdom og vor Adel!"

„Men det skal ikke skrække mig tilbage, kjære Eveline. Jeg har allerede fortalt min Tante saa meget Godt om Dem, at hun brænder af Begjærlighed efter at lære Dem at kjende, og for at muliggøre det har jeg fra min Tante en Invitation til Dem og Deres Søster til The imorgen Aften. Er Deres Søster ikke hjemme?"

„Det skal vi snart faa at vide," sagde Eveline og trak i Klokkestrengen.

„Da Tjeneren viste sig, bad Eveline ham hente hendes Søster, hvis hun var hjemme; lidt efter kom Baronessen ind i Salonen, og efter at have hilst paa sin Gjæst paa den mest elskværdige Maade gjentog denne den omtalte Indbydelse til hans Tante.

„Kjære Hr. Blancourt, jeg takker ret af Hjertet Deres Fru Tante for den tiltænkte Ære — men — jeg kan umulig — — —"

„Hvad, De afslaaer da ikke Indbydelsen?" spurgte Gustav forskrækket.

„Jo jeg er desværre tvungen dertil."

„Tør jeg da spørge om Grunden? "

„Det er en lang Historie. Først og fremmest er min Garderobe ikke i Orden — — —"

„Men Baronessen er jo altid saa nydelig klædt, og desuden lægger min Tante slet ikke særlig Vægt — — —"

„Jamen, jeg siger Dem, at det er umuligt. Min Søster og jeg maa med Tak beklage ikke at kunne modtage Deres Tantes ærefulde Indbydelse."

Da Gustav mærkede, at ethvert videre Forsøg paa at omstemme Baronessen var forgjæves, tog han Afsked og gik; men det var ham umuligt at begribe, hvilken Grund Baronessen havde til at sætte sig saa bestemt imod den Indbydelse, hvortil han havde knyttet saa mange glade Forventninger, og for Eveline var Tildragelsen ligesaa uforklarlig som kjedsommelig; men hun vidste, at hun i dette som i saa mange andre Tilfælde maatte tie og taale.

Saa havde Beaubois mere Held med en Indbydelse, han rettede til Baronessen. Af Glæde over at være sluppen saa uventet nemt og billig fra Portemonæ-Affæren havde han bestemt sig til at give et Bal, hvor Baronessen skulde gjøre Honnør som Husets Frue og tillige være Ballets Dronning, en Rolle, som Lasthenia strax og med Glæde overtog.

Alle vore Bekjendte vare med paa Ballet, endog Alexis Toquet, der trods sin Generthed og Kejtethed følte sig uendelig lykkelig ved at være i sin Elskedes Nærhed.

Baronessen fløj fra Arm til Arm, straalende som aldrig før, medens Eveline holdt sig stærkt tilbage, fuldstændig optagen af sin kjære Gustav og de ømme Ord, han hviskede hende i Øret.

Den madkjære Garland havde længe forgjæves gaaet rundt og snuset efter noget Spiseligt; da han engang løb paa den overlykkelige Beaubois, lod han et Ord falde om sine Længslers Maal, hvortil Værten svarede:

„Det skal ikke vare længe, Garland; jeg venter

blot paa en gammel Ven af mig, en Millionær fra Bordeaux, som er herinde paa Besøg, og som har lovet at forherlige Festen ved sin Nærværelse — — men der har vi ham jo i egen Person!"

Dermed styrtede han en indtrædende Herre imøde og raabte:

„Naa, endelig har vi Dig, gamle Ven — hjertelig velkommen, kjære Jarnac! Lad mig nu først præsentere Selskabet for Dig."

Medens Beaubois begyndte Præsentationen, luskede Markien af Spallatroni, der var bleven bleg og urolig ved Synet af den Indtrædende, ud af Stuen, uden at Nogen lagde Mærke dertil.

Baronessen blev præsenteret paa følgende Maade:

„Her seer Du Festens Dronning, Baronesse Blaguiskof, hvis Ægtefælle faldt som General ved Stormen paa Malakoftaarnet, og De, Fru Baronesse, seer her min gamle Ven Jarnac, en af de rigeste Kjøbmænd i Bordeaux."

„Tager jeg ikke fejl," udbrød Jarnac, „har jeg vist haft den Fornøjelse at hilse paa Fru Baronessen før. Har De ikke engang været i Bordeaux, naadige Frue?"

„Jo, flere Gange — jeg har rejst overmaade meget i mine Dage."

„Ved Synet af Dem mindes jeg om en Begivenhed, der dengang vakte en vis Opsigt i Bordeaux, og som Baronessen sikkert ogsaa erindrer. Medens vi var i Theatret — jeg opholdt mig just i samme Loge som Fruen — blev der stjaalet en Pengekasse fra mig med 30,000 Frcs. i."

„Ja, nu synes jeg ogsaa, jeg kan huske den Historie.“

„Tyven var fra Haven krøben gjennem et aabent staaende Vindu ind i mit Kontor, hvor han havde opbrudt en Pult og bemægtiget sig Pengekassen.“

„Blev Tyven paagreben?“ spurgte Beaubois interesseret.

„Nej. Man havde Mistanke til en Italiener, der boede i Nærheden af mit Hus og gjorde sig usynlig umiddelbart efter Tyveriet; men noget Bestemt blev aldrig oplyst. Naa, jeg kunde jo da heldigvis hurtig forvinde Tabet.“

„De havde vist næsten godt af at blive bestjaalen noget tiere, Hr. Jarnac, saa let som De tager Sagen,“ sagde Lasthenia leende.

Derneuil og Tourteau, der havde lyttet til Samtalen, vexlede sagte nogle Repliker om det Mærkværdige i, at der syntes at finde store Tyverier Sted, hvor Baronessen opholdt sig.

Inden Lasthenia lod sig føre til Bords af Beaubois, saae hun Lejlighed til at stævne Alexis Toquet op til sig den følgende Formiddag Kl. 11.

Ved Bordet sagde hun til Beaubois:

„Jeg synes særdeles godt om Deres Ven Jarnac, selv om han maaske nok er lidt vel fri af sig. Tænk Dem, han tilbød at være min Kasserer.“

„Hvad behager?“ udbrød Beaubois betuttet.

„Jamen jeg viste selvfølgelig hans Tilbud tilbage, skjøndt jeg ganske vist lige for Øjeblikket har haardt Brug for 25.000 Frcs. Jeg staaer nemlig i Begreb

med at kjøbe et Gods, hvor jeg haaber ofte at have den Fornøjelse at se Dem som min Gjæst; men jeg mangler det omtalte Beløb i at have Kjøbesummen parat. Jarnac vilde laane mig Pengene; men jeg vil ligesaa nødig være forpligtet mod ham, som jeg gjerne modtager Laanet af Deres Haand, min kjære Beaubois — det bedste Bevis paa, at jeg foretrækker Dem fremfor alle Deres Medbejlere.“

Beaubois var forbavset over denne nye Fordring, men lod, som om han var uhyre henrykt over dette smigrende Bevis paa Baronessens Tillid og Hengivenhed.

XII Kapitel.

En Visit og dens Følger.

Paa Slaget 11 næste Formiddag indfandt Alexis Toquet sig forventningsfuld hos Baronessen.

Tjeneren Franz lod ham vide, at han var ventet, skjøndt Baronessen vistnok ikke var staaet op endnu.

Smigret og endnu mere forventningsfuld blev den unge Mand lukket ind til Baronessen, der laa i Sengen, men rejste sig lidt op og sagde:

„Træd kun nærmere, unge Ven, og sæt Dem paa Stolen der ved Siden af min Seng; thi jeg har Meget at tale med Dem om.“

Alexis, der ikke havde ventet sig en saa formel Modtagelse, satte sig lidt ængstelig paa den anviste Plads og sagde:

„De er da vel ikke mere vred paa mig, Fru Baronesse? Jeg mente det jo kun saa godt.“

„Ja, det troer jeg, naar De siger det; men det forhindrer ikke at De bragte mig i en meget ubehagelig Situation. Da min Portemonæ var gaaet tilbunds med de 30.000 Frcs., der var deri, havde selvfølgelig strax

alle Herrerne beredvillig stillet mig deres Punge til Raadighed; men da De saa kom med Portemonæen, hvori der ikke mere var de Sedler og Vexler, der tilsammen udgjorde 30.000 Frcs., benyttede Herrerne sig deraf til at tage deres Tilbud tilbage. Derved er jeg nu kommen i den største Forlegenhed."

„Jamen, naadige Frue, De troer da ikke, at det er mig, som har taget Pengene ud af Pungen?"

„Nej, det gjør jeg ikke, De lille Nar! Pungens Indhold er formodentlig faldet ud ved, at Laasen er sprungen op. Nej, men De maa se at skaffe mig nogle Penge. Hele Summen er vel formeget for Dem; men lad os sige det Halve — det maa De vel kunne skaffe?"

„Jamen, jeg har jo slet ingen Penge, naadige Frue," klynkede Alexis.

„En ung Mand med Deres Ydre, Deres Familie og Deres Forbindelser maa altid kunne skaffe Penge, naar det er Dem alvorlig om at gjøre. Hvis De virkelig er forelsket i mig, som De siger, og vil vente at blive bønhørt, saa maa De se at hjælpe mig ud af Forlegenheden. Løb derfor omkring og skaf mig Pengene paa en eller anden Maade, men kom først og giv mig et rigtig velment Kys, kjære Ven."

Hun trykkede Alexis tæt ind til sig, og han var ikke sen til at besvare hendes lidenskabelige Kys; men derpaa blev han uden Barmhjertighed sendt bort for at skaffe Pengene.

Senere lod Markien af Spallatroni sig melde hos Baronessen for at tale med hende om Jarnac og de Farer, der kunde opstaa ved at pleje Bekjendtskabet

med ham; men Lasthenia vilde Intet vide om at give Afkald paa en saa glimrende Udsigt til at gjøre et stort Kup. Hun bebrejdede Markien, at han saae Spøgelser og Farer allevegne og savnede Mod og Overlegenhed til at gjennemføre virkelig betydelige Operationer.

Medens de havde dette lille Opgjør, kom Tjeneren Franz ind med en pragtfuld Buket, der var ledsaget af et glødende Elskovsbrev fra den rige forelskede Mand, som netop var Stridens Gjenstand.

„Der seer De, Marki," udbrød Baronessen triumferende, „han melder sig af sig selv, og saa skulde jeg lade ham løbe — aldrig i Evighed! Men derfor skal jeg ikke glemme Gustav Blancourt. Jeg indbyder ham til Frokost iovermorgen, saa er det nemlig, at han skal gjøre den store Indbetaling til sin Sagfører."

XIII Kapitel.

En forræderisk Glasdør.

Gustav havde med Glæde modtaget Baronessens Frokostindbydelse; men han blev ganske vist mindre behagelig overrasket ved at træffe Huset fuldt af Gjæster; da det imidlertid blev ham meddelt, at det var Evelines Fødselsdag, slog han sig tiltaals med den Forklaring, skjøndt det forekom ham underligt, at man ikke itide havde underrettet ham om en for ham saa betydningsfuld Dag.

Baronessen var lutter Solskin, førte ham ind i et lille Kabinet og hjalp ham egenhændig Overfrakken af. Da de gik ud derfra, laasede Baronessen Døren af og rakte Gustav Nøglen, som han imidlertid vægrede sig ved at modtage.

„Jo, jeg forlanger af Dem, at De beholder Nøglen," sagde Lasthenia ivrig. „Naar De selv har Nøglen, er De vis paa, at ingen Uvedkommende kan komme ind, og desuden kan De selv tage Deres Overtøj og udrette Deres Ærinde hos Sagføreren, uden at De af den

Grund behøver at allarmere min Søster eller mig under Selskabet."

„Ja, naar Baronessen ønsker det, retter jeg mig i denne som i alle andre Henseender efter Deres Ønske," svarede Gustav galant, stak Nøglen i Lommen og skyndte sig ind i Salonen for at opsøge sit Hjertes Dame.

Kort efter Gustav indtraf Jarnac, belæsset med Blomster til Damerne, deraf en stor og særlig prægtig Buket til Baronessen, der neppe havde modtaget den, før Beaubois kom anstigende med en lignende og saae alt Andet end henrykt ud, da han opdagede, at hans Ven Jarnac var kommen ham i Forkjøbet. Beaubois' Forstemthed fortog sig imidlertid, da Husets Frue tog hans Arm og bad ham føre hende tilbords.

Lasthenia var Munterheden og Elskværdigheden selv, især da Beaubois hviskende havde betroet hende, at han holdt den ønskede Pengesum i Beredskab til hende.

De øvrige Deltagere i Selskabet vare ogsaa glade og fornøjede, og da Retterne og Vinene vare særlig udsøgte, naaede Stemningen snart meget højt op.

Ved Maaltidets Slutning rejste Lasthenia sig op og sagde:

„Idet jeg ønsker Dem alle Velbekomme, skal jeg tillade mig at meddele Dem, at Kaffen og Likørerne serveres inde i Salonerne."

Medens Selskabet under Støj og Latter brød op fra Bordet, benyttede Eveline sig af den almindelige Forvirring til at ty ind paa sit Værelse for at benytte

noget Lugtesalt mod en styg Hovedpine, hun jevnlig var plaget af.

Hendes Værelse laa ved Siden af det Kabinet, hvor Gustav havde hængt sit Overtøj fra sig, og gjennem en Glasdør kunde man let overse hele Kabinettet.

Eveline vilde just forlade sit Værelse, da hun hørte Laasen til Kabinettet blive drejet om og Døren aabnet, og endnu mere forstenet blev hun, da hun saae Lasthenia liste sig hen til Gustavs Overfrakke, tage en Brevtaske ud af Inderlommen, fjerne en lille hvid Papirspakke, som hun erstattede med en lignende, hun medbragte, stikke Brevtasken ned i Lommen igjen og atter forsvinde ud af Værelset, hvis Dør hun lukkede i Laas efter sig.

Eveline var nær segnet om af Skræk og Betuttelse over det, hun havde været Vidne til; men da hun rigtig blev Herre over sig selv igjen, besluttede hun at faa Søsteren under fire Øjne for at afkræve hende en Forklaring paa det Passerede.

Baronessen var imidlertid saa optagen af sine Pligter som Værtinde, at det ikke lykkedes Eveline at opnaae en Samtale med hende, og da hun endelig havde indseet det Umulige i at faa Søsteren paa Tomandshaand, saae hun sig om efter Gustav, som nu ingen Steder var at finde.

Der var vel gaaet en Timestid, da Gustav bleg og ophidset atter viste sig i Selskabet og sagde:

„Der er hændt mig en sælsom Ulykke. Som De veed, naadige Frue," vedblev han, vendt imod Lasthenia, „medbragte jeg en stor Sum Penge i min Brevtaske.

Summen er imidlertid borte, og i dens Sted er der lagt en lille Pakke hvidt Papir."

Selskabet skreg forfærdet op og trykkede sig tæt op om Gustav og Baronessen, der med sin høje, gjennemtrængende Stemme overdøvede Larmen, idet hun sagde:

„Hos mig kan De ikke være bestjaalen; thi De veed jo selv, at Deres Brevtaske var laaset inde."

„Men det falder mig heller ikke med en Tanke ind. Jeg har formodentlig forlagt Pengene hjemme. Men for Guds Skyld — Frøken Eveline besvimer," raabte han angst, da han pludselig saae Eveline segne om. „Aa, det er mig, der ved min dumme Fortælling er Skyld deri — at jeg dog ikke ogsaa tænkte paa, at hun med sin svage Konstitution — — —"

Eveline havde faaet et nervøst Krampeanfald, men blev dog snart noget roligere; kun naar Lasthenia eller Gustav nærmede sig hende, begyndte det paany at trække heftig i hendes Lemmer.

„Hun trænger kun til Ro," erklærede Baronessen rolig. „Naar hun nu bliver bragt i Seng, gaaer Anfaldet snart over. Jeg veed af Erfaring, at hun har Tilbøjelighed til at besvime; men det har ellers Intet at sige. Skynd De Dem nu blot hjem, Hr. Blancourt; jeg troer bestemt, at De vil finde Deres Penge hjemme eller ialtfald et Spor, der kan lede til Tyvens Paagribelse."

Efterat Gustav havde overbevist sig om, at Eveline var bleven roligere, forlod han Huset, og det Samme gjorde snart efter de øvrige Gjæster.

XIV Kapitel.

En Katastrofe og Virkningen deraf.

Ved Midnatstid var Alt lukket og slukket i Baronessens store Hus, kun Eveline laa og kastede sig i Sengen som et Bytte for de mest ophidsede og modstridende Følelser.

Omsider syntes hun at være kommen til en fast Beslutning; thi hun stod op, klædte sig paa og gik over til sin Søsters Dør, hvor hun bankede paa og bad om at blive indladt.

Baronessen nægtede først at lukke op; men da Søsteren bad saa bønlig og indtrængende, lod hun hende dog omsider komme ind.

Eveline kastede sig ned for Søsterens Fødder og hulkede:

„Giv dog Gustav hans Penge tilbage! Jeg har gjennem Glasdøren seet, hvorledes Du har tilvendt Dig dem.“

„Gaa øjeblikkelig tilbage til Dit Værelse, hvis Du ikke vil udsætte Dig for, at jeg imorgen den Dag viser

Dig ud af mit Hus!“ raabte Baronessen blegnende, idet hun i sin Heftighed puffede haardt til Eveline.

„Nej, saa vidt skal det ikke komme imellem os,“ mumledede Eveline og gik atter ind i sit Værelse, hvor hun hurtig samlede de allernødvendigste Ting sammen i en lille Pakke, medens hun sagde til sig selv:

„Nej, hos en Tyv vil jeg ikke længer være, og jeg kan ikke overgive hende til Retfærdigheden; thi hun er jo min Søster. Aa Gud, min stakkels Gustav! Jeg vil aldrig se ham mere, og han maa ogsaa glemme mig; thi han kan jo dog ikke gifte sig med en Pige, der har en Tyv til Søster. For mig er der nu ikke Andet at gjøre end at forsøge paa egen Haand at tjene mit Brød — hellere det end at leve i Skam og Vanære.“

Efterat hun havde kastet et Overstykke over sig og sat Hatten paa, tog hun sin Pakke under Armen og sneg sig ud af Huset uden at blive bemærket af Nogen.

I sin ophidsede og nervøse Tilsand snarere fløj end gik hun hen ad Gaden, uden Maal eller Med, blot bort fra alt dette Forfærdelige, som omgav hende, og som vilde ende med Forskrækkelse.

I denne jagende Tilstand svigtede Kræfterne hende inden ret lang Tid, og omsider sank hun helt sammen paa en af Boulevardbænkene.

Et Kvarterstid efter kom et ungt Arbejderpar i gemytlig og oprømt Samtale forbi Bænken, hvorpaa Eveline sad eller snarere laa; de to unge glade Mennesker puffede til hinanden, da de gik forbi den sammensunkne Skikkelse, og talte om, at det dog var Synd for Pigen, at hun laa der paa alfar Vej. De gik der-

for tilbage til Bænken, og Manden tog varsomt Eveline ved Skuldrene og rettede hende op i siddende Stilling, idet han venlig sagde:

„Hvor hører De hjemme, lille Frøken? Kom, saa skal vi følge Dem hjem.“

Eveline var akkurat kommen saa meget til sig selv, at hun kunde forstaa Spørgsmaalet.

„Jeg har intet Hjem,“ klynkede hun. „Aa, jeg fryser saa rædsomt.“

„Hør, Balot, vi kan jo da ikke lade den stakkels Pige blive siddende her,“ sagde den unge Kone.

„Du mener, vi skal tage hende med hjem?“ spurgte Manden.

„Ja, jeg synes det. Man kan jo med et halvt Øje se, at den unge Pige ikke er nogen almindelig Gadetøs. Hun er naturligvis syg og ulykkelig, og saa har hun Krav paa, at vi, som er raske og glade, skal tage os af hende — ikke sandt, lille Mand?

„Jo, Nanette, Du har Ret. Kom De kun med os, lille Frøken,“ vedblev han, henvendt til Eveline, som han hjalp op fra Bænken, „støt Dem kun til mig, saa tager min Kone Deres Pakke. Vi boer ikke langt herfra, og vi har det naturligvis kun i al Tarvelighed; men vil De tage tiltakke, skal vi nok snart se at faa Dem paa ret Kjøl igjen. Saa nu gaaer det jo helt flinkt.“

XV Kapitel.

Led os ikke udi Fristelse!

Da Alexis Toquet forlod Baronessen, var han Fyr og Flamme; de Kys, han havde faaet, havde næsten gjort ham vanvittig af Begjær efter at komme til at eje hende. Men Betingelsen var jo, at han skulde skaffe hende 15,000 Frcs., og han havde ingen Anelse om, hvorledes han skulde bære sig ad med at opdrive en saa stor Sum. Men denne Tanke blev ved at løbe rundt i Hovedet paa ham og gjorde ham adspredt og konfus i Forretningen.

Den gamle Toquet havde med Forundring lagt Mærke til den Forandring, der var foregaaet med Sønnen, og troede at kunne gjætte sig til, hvad der laa Sønnen paa Hjerte.

„Siig mig engang, min Dreng, hvad er der egentlig i Vejen med Dig?“ sagde han hemmelighedsfuldt blinkende. „Ja jeg troer nu nok, jeg veed det — Du vil gjerne have Penge til at gaa i Operaen for.“

„Ak nej, Fader, jeg har et ganske andet Ønske.“

„Naa, hvad er det da, min Dreng? Tal kun frit;

er det Noget, jeg kan opfylde, saa skal jeg for en Gangs Skyld gjøre det."

„Jeg vilde snart gjerne være rig, Fader. Jeg kunde lide at prøve min Lykke i Børsspil. Giv mig 15,000 Frcs., og det skal ikke vare længe, før jeg er en rig Mand."

„Du gode Gud, hvad er det Du siger, Barn!" raabte den Gamle forfærdet og slog Hænderne sammen. „Tak Du Din Gud, at Din Moder ikke hørte, hvad Du sagde! Saa havde der ogsaa været til mig, fordi jeg har ladet Dig omgaaes de mange fine Folk, af hvem Du alene lærer den Slags Galskaber. Nej, tag nu denne lille Vexel paa 200 Frcs. og gaa ud at faa den inkasseret; det vil skaffe Dig lidt frisk Luft og forhaabentlig bringe Dig paa andre og bedre Tanker."

Alexis saae ingen anden Udvej end at lystre og begav sig altsaa ud for at faa Vexlen betalt; men paa Vejen løb han paa Derneuil, hvem han strax bad om et Laan paa 15,000 Frcs.

„Jeg aner, at De vil laane Penge for at opfylde et eller andet af Baronessens skammelige Forlangender, og dertil giver jeg Dem virkelig ingen Penge, kjære Ven," svarede Derneuil alvorlig. „Men jeg vil give Dem et godt Raad, nemlig det, at De lader den Dame være, hvad hun er; hun har allerede gjort tilstrækkelig mange Mennesker ulykkelige."

Alexis udførte sit Ærinde og gik atter hjem med Pengene; men hverken Derneuils Formaninger eller hans sunde Fornuft formaaede at vende hans Tanker

fra, hvorledes han skulde skaffe Baronessen de 15,000 Frcs., som hun var saa haardt i Bekneb for.

Som han sidder saadan, kommer Faderen ind i Kontoret til ham og siger:

„Det er sandt, Alexis, jeg kommer til at tænke paa, at vi i Morgen skal have inkasseret et Beløb af 16,500 hos et Firma ude i St. Cloud; det maa Du tage Dig paa."

Det forekom Alexis, at det var ligesom et Fingerpeg fra Himlen; der var jo de 15,000 Frcs., som han skulde bruge til Baronessen; nu gjaldt det blot om at faa hende sagt, at hun maatte vente med Pengene til Dagen efter.

Han tog altsaa sit Tøj paa og gik hen til Baronessen, som han imidlertid ikke traf hjemme; men af Kokkepigen fik han overladt et Stykke Brevpapir, paa hvilket han under de mest kjærlighedsglødende Forsikringer meddelte hende, at han den næste Dag vilde bringe den ønskede Sum.

Baronessen havde faaet travlt, efterat hun havde erfaret, at hendes Søster om Natten var flygtet bort; thi nu vidste hun, at Grunden i Paris ikke længer var sikker under hende, og derfor maatte hun itide træffe sine Rejseforberedelser.

Midt under disse viste Beaubois sig med sine 25,000 Frs., som han egenhændig talte op for hende; men under Paaskud af uopsættelige Forretninger bad hun ham komme igjen den næste Dag, for at hun kunde give ham hans velfortjente Belønning.

Saasnart Beaubois var ude af Huset, kaldte hun

paa Tjeneren og Kokkepigen, gav dem rigeligt med Penge og lod dem vide, at hverken hun eller hendes Søster var at faa i Tale, hvis Nogen skulde komme og spørge efter dem.

Derpaa skyndte hun sig ud for at gjøre Indkjøb til Rejsen, og da hun kom tilbage, fandt hun Brevet fra Alexis, som hun strax besvarede. Saa kaldte hun igjen paa Tjenestefolkene og sagde:

„Jeg maa rejse herfra endnu idag, og min Søster er allerede rejst i Forvejen. Nu maa I dele, som I er Venner til, hvad vi her lader tilbage. Men her er et Brev, Franz, som De maa love mig at give Hr. Alexis Toquet og under ingen Omstændighed nogen Anden — har De forstaaet mig?

„Ja, naadige Frue, Brevet skal blive rigtig besørget efter Adressen".

Og Franz holdt sit Ord.

XVI Kapitel.

Et lykkeligt Tilfælde.

Gustav Blancourt boede hos sin Tante, Fru Waldemar, i et stort Hus i Vendômegaden, og som vi vide, havde han betroet sig til sin Tante med Hensyn til sin Kjærlighed til Eveline; men Tanten havde hele Tiden stillet sig noget skeptisk til dette Bekjendtskab, og endnu mere mistænksom var hun bleven, da Gustav meddelte hende, at Baronessen uden tilstrækkelig Motivering havde afslaaet hendes Invitation.

Efter at Gustav havde mistet de mange Penge, vendte han op og ned paa Huset og foer fra Sted til Sted, hvor der kunde være nogensomhelst Mulighed for, at han havde forlagt dem.

Medens han var saaledes optagen, fik Fru Waldemar Besøg af sin Snedker, Jean Balot, der bragte hende et Møbel, som han havde istandsat for hende.

De kom i Snak sammen, og i Samtalens Løb fortalte Balot det Eventyr, han og hans Kone havde havt om Natten; men han tilføjede, at det vist blev nødvendigt, at de bragte den syge Pige paa Hospitalet,

da Forholdene i deres Hjem jo ikke vare egnede til at pleje en Syg.

Fru Waldemar, der var Godgjørenheden selv, og som desuden ved Snedkerens Fortælling havde fattet Interesse for den syge unge Pige, tilbød at lade den Syge afhente og selv at pleje hende i sit Hjem, et Tilbud, Balot for Pigens egen Skyld troede at burde modtage.

Eveline blev altsaa flyttet over i det store fornemme Hus, og Fru Waldemar plejede hende med en rørende Omhu. Medens hun sad ved Sengen og saae paa den sovende unge Pige, forekom det hende mere og mere, at der var en mærkelig Lighed med hendes egen Datter; netop saadan tænkte hun sig, at hendes Emma maatte have seet ud nu, hvis hun havde levet.

Medens Fru Waldemar sad hensunken i disse vemodige Tanker, kom Gustav hjem, dobbelt fortvivlet, fordi Eveline var rejst bort uden at sige ham saa meget som en Stavelse derom, og Ingen kjendte hendes Adresse.

Da han hørte, at der var kommet en syg fremmed Pige i Huset, som hans Tante i Øjeblikket vaagede over, gik han ind i Sygeværelset for at høre noget Nærmere derom; men han blev som lynslagen, da han saae, hvem den Syge var. Tanten blev ogsaa aldeles perplex over dette mærkelige Tilfælde; men de maatte forholdsvis hurtig afbryde deres hviskende Samtale, da Gustav skulde opsøge Derneuil, der havde ladet ham vide, at han havde en vigtig Meddelse at gjøre ham i Tyverisagen. Imidlertid vaagnede Eveline, og det syntes, som

om den lange styrkende Søvn havde havt en gunstig Indflydelse paa hendes Tilstand; i ethvert Fald var Feberen forsvunden; det kunde man skjønne af hendes jevne, regelmæssige Aandedrag. Hun saae sig forundret omkring og vilde rejse sig op.

„Nej, bliv kun liggende, kjære Barn," sagde Fru Waldemar mildt, idet hun holdt hende tilbage. „Hvilen er den bedste Medicin."

„Jamen jeg kan ikke sove mere. Hvor er jeg, naadige Frue?"

„De er hos Gustavs Tante, som De ikke maatte besøge for Deres Søster."

„Aa Gud!" stønnede Eveline og holdt Hænderne op for Ansigtet, øjensynlig et Bytte for den største Uro og Forskrækkelse.

„Nej, De maa endelig falde til Ro igjen. Gustav vilde blive meget vred paa mig, hvis Deres Tilstand var forværret, naar han nu ret snart kommer tilbage."

„Jamen, Frue, Gustav maa ikke se mig mere; han maa glemme mig for bestandig — jeg er ham ikke længer værdig."

„Hvad er det for Snak, kjære Barn — han elsker Dem jo højere end nogensinde."

„Jamen, han veed ikke — han forstaaer ikke — aa Gud — — aa Gud!" stønnede Eveline.

„Prøv nu blot paa at sove — De skal se, det jevner sig nok Altsammen. Skal jeg synge en lille Sang for Dem, som jeg i sin Tid har digtet og komponeret for min lille Datter, og som jeg altid sang for hende, naar jeg vilde have hende til at sove? Maaske lidt

Sang kan virke beroligende paa Deres ophidsede Nerver "

Eveline nikkede og saae taknemlig og mildt paa den gamle Dame, der med dæmpet Stemme begyndte at synge. Medens hun sang, forandredes Udtrykket i Evelines Ansigt; der kom ligesom noget Forklaret over det, og paa én Gang faldt hun ind og sang Sangen tilende.

„Men Gud", sagde Eveline, „det er jo netop den Sang, der altid har staaet for mit Øre, uden at jeg dog kunde komme paa Ord og Melodi — før nu, da De begyndte paa den."

„Hvorfra kjender De den Sang?" stammede Fru Waldemar i den højeste Spænding. „Siig mig, Barn, hvem har lært Dem den?"

„Det veed jeg ikke, naadige Frue — men jeg har hørt den i min tidligste Barndom."

„Naadigste Gud, saa er Du mit Barn — min Emma; thi ingen Anden i Verden har jeg sunget den for", udbrød Fru Waldemar og kastede sig hulkende til sin gjenfundne Datters Bryst.

Da Gustav senere kom tilbage og fik at vide, at Eveline var hans Kusine og ikke en Søster til Baronessen, mod hvem nu al Mistanken for Tyveriet var rettet, kjendte hans Lykke ingen Grænser; han faldt skiftevis sin Tante og sin Elskede om Halsen og gav sig sin Glæde saa ubehersket i Vold som det store Barn, han i Virkeligheden var.

XVII Kapitel.

Frænde er Frænde værst.

Næste Dag mødte Gustav sine to Venner Derneuil og Tourteau paa Gaden og meddelte dem, hvad Eveline eller rettere Emma havde fortalt ham, at hun med egne Øjne havde seet, at Baronessen havde stjaalet Pengene ud af Brevtasken og istedetfor anbragt en Pakke hvidt Papir deri.

„Død og Pine, det var et ordentligt Kup — 135,000 Frcs. paa én Gang!“ raabte Derneuil. „Jeg begynder ligesom at faa lidt mere Respekt for Jeres skjønne Baronesse. Men det gjør mig oprigtig talt ondt for alle de mange rare Penge. Vi maa dog se, om vi ikke kan faa Fingre ialfald i nogle af dem igjen. Lad os strax gaa hjem til hende — maaske kan vi dog faa Et eller Andet at vide, som kan være os til Nytte.“

Et Stykke henne i Gaden løb de paa Markien af Spallatroni, der var rasende over, at Baronessen var stukken af uden at give ham det mindste Vink derom, og hvidglødende blev han, da han erfarede, at hun

havde bestjaalet Blancourt for 135,000 Frcs. — uden at give ham den ringeste Del i Udbyttet.

„Ja, ogsaa mig har hun bedraget, den Tyvekvind", udbrød Markien af Spallatroni med flammende Øjne. „Jeg har forstrakt hende med et stort Laan, som jeg nu kan skyde en hvid Pind efter."

„De kjendte hende dog bedre end vi andre", sagde Derneuil. „Siig os, hvad De veed om hende, Hr. Marki, og lykkes det os ved Deres Hjælp at redde Hr. Blancourts Penge eller i hvert Fald Størstedelen deraf, saa lover vi Dem til Gjengjæld at holde Dem skadesløs for den Sum, Baronessen har bedraget Dem for."

„Ja, stol De kun paa mig, mine Herrer! Jeg er henrykt over, at jeg paa én Gang kan være Dem til Tjeneste, Hr. Blancourt, og faa Hævn over den skamløse Person — — —".

„Som har snydt Dem op i Deres aabne Øjne," afbrød Derneuil ham, idet han tænkte: her holder nok det gamle Ordsprog Stik: „Frænde er Frænde værst."

„Hun var hverken Baronesse eller Enke efter en polsk General", vedblev Markien, uanfægtet af Derneuils Afbrydelse: „Hendes virkelige Navn er Therese Lebridois, og hendes Fader var en lille Sæbesyder i Mouffetardgaden. Da hun var meget smuk, lykkedes det hende som ganske ung at bedaare en rig Mand, som sørgede for, at hun fik en god Uddannelse; men alle hendes Kundskaber har hun kun benyttet til at indtage Mænd for at bedrage dem paa den skammeligste Maade."

„Men den unge Dame, der var hos hende, var hun

da ikke hendes Søster?" spurgte Gustav saa uskyldig som mulig.

„Ih nej, Therese har aldrig havt nogen Søster!"

„Men hvem var hun da?"

„Hun var Deres Kusine, Hr. Blancourt, en Datter af Deres Tante, Fru Waldemar."

„Nej, er det sandt! Det er sandelig en Oplysning, der er mange Penge værd. Siig mig endelig, hvad De veed derom, Hr. Marki, saa skal jeg sørge for, at min Tante belønner Dem kongelig."

„Jeg hørte til de beklagelige Mænd, der sprællede i hendes Garn og blev trukket rundt af hende fra Sted til Sted. Derved blev jeg det uskyldige Vidne til den skamløse Handling, hun begik mod Deres Tante. Sagen hænger saaledes sammen. I Paris havde hun lært en rig Russer at kjende og bildt ham ind, at hun var bleven skammelig forført af en Englænder, der saa omsider havde ladet hende og hendes lille Datter i Stikken. Russeren, der øjensynlig holdt meget af hende, troede hende paa hendes Ord og sagde:

„Jeg maa desværre nu rejse til St. Petersborg, men følg efter mig med Deres lille Datter, og jeg skal da paatage mig at sørge godt for Jer begge."

„Russeren havde forsynet hende rigelig med Rejsepenge, og mig tvang hun til at ledsage sig, idet hun skjødeløst bemærkede:

„Undervejs maa vi anskaffe os en lille Pige paa 2—3 Aar, som jeg kan have at præsentere Russeren, der er saa forgabet i Børn. Men det faaer vi sagtens,

for der gives jo fattige Folk nok, som for Penge er villige til at overlade Andre deres Børn."

„Men deri forregnede hun sig dog. Vi var komne helt til Genf, uden at det var lykkedes hende at komme i Besiddelse af Barnet, og Tiden var gaaet, saa det var paa høje Tid, at Kursen blev sat mod Rusland.

„En Dag, da vi gik ved Genfersøens Bredder, traf vi en Bonde, som Therese gav sig i Samtale med.

„Hvem tilhører den prægtige Villa der?" spørger hun.

„Den tilhører en Fru Waldemar", svarer Bonden. „Kan De se det Lyse inde imellem Træerne i Haven? Det er hendes lille treaarige Datter, som hun gjør saadan et Væsen af, at man aldrig har hørt Mage — man skulde næsten tro, at Ungen var et overnaturligt Væsen."

„Der har vi, hvad vi søger", hviskede Therese til mig.

„Da Bonden var vel ude af Synsvidde, listede Therese sig gjennem en lille Laage ind i Haven, og efter at have forvisset sig om, at Barnet var ganske alene i den store Have, tog hun det paa Armen og skyndte sig ud af Haven, søgende at kvæle Barnets Skrig.

„For at det skulde tage sig ud, som om Barnet var druknet, smed hun dets Hat og Tørklæde ud i Vandet, og hun vilde ogsaa have ladet et lille Guldhjerte, som hang i et Fløjlsbaand om Barnets Hals, gaa samme Vej; men det modsatte jeg mig."

„De har maaske endnu det lille Hjerte?" spurgte

Gustav interesseret. „Hvis saa er, maa De endelig overlade mig det.“

„Ja, gjerne! Men saa husker De nok Deres Løfte, Hr. Blancourt?“

„Selvfølgelig! De skal nok faa, hvad De ærlig har fortjent.“

„Jeg har det hjemme; men jeg tør maaske bede Herrerne ulejlige sig med hjem.“

De fulgtes ad hen ad Gaden, og undervejs hviskede Derneuil til Tourteau:

„Jeg haaber da ikke, at Gustav giver den Slyngel Penge; den fine Marki forraader hende jo, blot fordi hun ikke har delt med ham.“

„Vent blot, Derneuil“, svarede Tourteau sagte, „jeg har endnu en lille behagelig Overraskelse i Beredskab til Markien.“

XVIII Kapitel.

I sidste Øjeblik.

Derneuil havde i nogen Tid patrouilleret udenfor Baronessens Hus og spekuleret paa, hvorledes han bedst skulde gribe Sagen an, da han pludselig faaer Øje paa Alexis Toquet, der øjensynlig blev meget ubehagelig overrasket ved at møde sin advarende Ven.

„Hvilket Tilfælde — — fører Dem herhen?“ stammede Alexis.

„Intet Tilfælde men en bestemt Hensigt, kjære Ven,“ svarede Derneuil alvorlig. „Jeg vilde nemlig hindre, at De styrtede Dem i Ulykke, og tillige vilde jeg gjøre et sidste Forsøg paa at aabne Øjne paa Dem. Hør nu hvad jeg siger Dem — Deres Donna er flygtet efter at have snydt to af mine Venner for en Masse Penge.“

Alexis saae meget vantro ud og gav sig en Mine, som om han vilde sige, at han vidste nok, hvad han vidste.

I det samme kjørte en elegant Ekvipage op foran Baronessens Hus, og Beaubois i fineste Puds med en

pragtfuld Blomsterbuket i Haanden steg ud og gik ind i Huset.

„De vil naturligvis ikke tro, hvad jeg siger," vedblev Derneuil; „men saa gjør mig den Tjeneste at passe paa Hr. Beaubois, naar han nu ret snart forlader Huset igjen — saa faaer De Troen i Hænderne. Se nu blot!"

Beaubois viiste sig; men var næsten ikke til at kjende igjen. Den ellers saa jovialt udseende Mand var blodrød i Ansigtet, og Øjnene formelig sprudede Gnister, medens han arrig flaaede Glacéhandskerne af sig.

Derneuil og Toquet havde imidlertid nærmet sig, og da Beaubois fik Øje paa dem, skyndte han sig dem imøde med de Ord:

„I skulde bare vide, hvordan jeg er bleven taget ved Næsen af den Satans Baronesse!"

„Hvormeget drejer det sig om, Beaubois?" spurgte Derneuil rolig.

„En Bagatel af 25.000 Frcs., som den Tyvemær er stukket af med, og saa havde hun endda lovet mig et Stævnemøde nu, som jeg altsaa ogsaa er bleven snydt for."

„Saa har hun ialt 160.000 Frcs. — det maa hun jo nok kunne komme et godt Stykke gjennem Verden med. Men, jeg troer virkelig, at vor unge Ven her bliver daarlig — han skulde da ikke ogsaa have en lille Aktie med i det Konsortium?"

„Kom, lad os sætte ham op i Vognen og kjøre ham hjem til hans Forældre," sagde Beaubois urolig.

„Jeg skal skynde mig hen og gjøre Anmeldelse til Politiet.“

„Nej, det er bedst, vi kjører hjem til mig først,“ svarede Derneuil. „Den unge Mand og jeg har en lille Høne at plukke med hinanden.“

Endnu inden de havde naaet Derneuils Hjem, havde Alexis aflagt fuld Tilstaaelse.

„Men hvad i Alverden vilde De have gjort, kjære Ven, hvis hun nu havde faaet narret Pengene fra Dem?“ spurgte Derneuil forfærdet. „Hvad vilde De have svaret Deres Fader, naar han forlangte de inkasserede Penge og De ingen havde?“

„Det har jeg ikke tænkt paa,“ svarede Alexis angerfuld. „Jeg vilde have sagt, at jeg havde tabt dem.“

„Det var jo en nydelig Undskyldning, som Deres Fader sikkerlig ogsaa havde troet. Nej, tak De Deres gode Gud, at han lod Dem beholde Pengene, og at De kan se Deres Fader lige ind i Øjnene. De kan rigtignok sige, at en god Engel har staaet Vagt ved Deres Side.“

„Ja, og den gode Engel er De, Hr. Derneuil — uden Dem havde jeg været et fortabt Menneske.“

„Det forstaaer jeg ikke. Baronessen var jo dog borte, da De kom med Pengene.“

„Ja men hun har efterladt et Brev til mig, hvori hun meddeler mig, hvor jeg skal overlevere hende de 15.000 Frcs., og det vilde jeg sikkert have gjort, hvis jeg ikke havde truffet Dem.“

„Kom dog hid med Brevet, kjære Alexis, De veed ikke, hvilken Tjeneste De maaske derved viser os!“

Derneuil fik Brevet og læste:

„Kjære lille Alexis!

„Det er smukt af Dem at tænke paa mig; men mit Hjerte er ogsaa stadig hos Dem. Paa Grund af vigtige Forretninger maa jeg for en Tid forlade Paris; men jeg har endnu i høj Grad Brug for de omtalte 15.000 Frcs. Mød mig derfor imorgen Aften Kl. 9 hos Lucienne i Skoven ved Fleury, men kom alene; er der Nogen med Dem, viser jeg mig ikke. Saa faaer jeg Pengene og De en Omfavnelse, hvorefter vi fastsætter en Dag, da vi kan være helt alene og nyde vor Kjærlighed i fulde Drag. Altsaa paa Gjensyn imorgen Aften Kl. 9! Brænd strax denne Billet og tal ikke et Ord om den til Nogen, ellers vender min Kjærlighed sig til Had imod Dem."

„Viktoria! Viktoria!" raabte Derneuil. „Hun gaaer paa Hovedet i sin egen Fælde; ja det kommer der af den megen Begjærlighed. De er rentud sagt en Knop, Alexis!"

XIX Kapitel.

I Parken ved Fleury.

Vi forlode Markien, da han var paa Vej hjem for at hente Guldhjertet til Gustav; men han vilde ikke have sine Følgesvende med op i Huset; han bad dem vente, til han kom tilbage.

„Dette klarer I jo nok," sagde Derneuil, da han var borte. „Nu gaaer jeg hen til Baronessens Hus og seer, hvad der er at gjøre — det gjælder om at økonomisere med Kræfterne, mine Herrer. Farvel og god Lykke!"

„I lige Maade!" svarede Gustav og Tourteau, idet de hilste smilende.

Et Øjeblik efter kom Markien tilbage og rakte Gustav Guldhjertet med de Ord:

„Vær saa god, Hr. Blancourt! Jeg troer, at Deres Tante vil blive glad for det, og at det vil hjælpe hende til at konstatere Identiteten af hendes Barn, som hun troer liggende paa Bunden af Genfersøen."

Gustav havde nær omfavnet Markien af Glæde; men Tourteau holdt ham hurtig tilbage og sagde:

„Løb nu hjem til Din Tante, Gustav, og bring hende Glædesbudskabet, saa gaaer Markien og jeg imidlertid over i Restaurationen der og faaer os en bedre Frokost.“

„Tak som byder,“ udbrød Markien glad, „og skulde Fru Waldemar ville vise sin Erkjendtlighed i klingende Mønt, saa glem ikke, Hr. Blancourt, at jeg i Øjeblikket befinder mig i den største Forlegenhed.“

„Nej, vær De kun rolig, Hr. Marki — jeg kommer snart tilbage,“ svarede Gustav og skyndte sig hjem med sit dyrebare Klenodie.

„Naa Tante, kjender Du saa dette Hjerte?“ spurgte Gustav, idet han triumferende holdt et lille emailleret Guldhjerte i et Fløjlsbaand op for sin forbavsede Tantes Øjne.

„Om jeg gjør, min Dreng!“ udbrød Fru Waldemar med skjælvende Stemme. „Prøv selv paa at aabne det og se, om der ikke indeni staaer indgraveret: „Jeg skjænker dette Hjerte til min lille Datter Emma.“ Jeg behøvede ikke dette yderligere Bevis; thi mit Moderhjerte havde allerede talt højt og tydelig nok. Kom, Børn, og lad mig omfavne Jer begge — Gud være evig lovet og priset,“ tilføjede hun med Glædestaarerne strømmende ud af Øjnene.

Gustav aflagde nu en omstændelig Beretning om, hvad han vidste angaaende sin Kusines Skjæbne, og hvorledes han var kommen i Besiddelse af Guldhjertet, og Fru Waldemar gik hen i sin Skrivepult og tog 10.000 Frcs., som hun rakte Gustav med de Ord:

„Giv Manden disse Penge — jeg vil ikke være utaknemlig imod ham.“

„Jamen, Tante, han er en Slyngel og Bedrager.“ indvendte Gustav.

„Ja, saa giv Pengene til Politiet, Jeg har nu engang udlovet en saadan Dusør til den, der giver mig mit Barn tilbage, og mit Ord vil jeg holde!“

„Men først og fremmest maa jeg hen og se, hvad Tourteau imidlertid har udrettet,“ sagde Gustav og tog Afsked med Damerne.

Da Markien og Tourteau gik ind i Restaurationen, spurgte Sidstnævnte sagte en Opvarter, om Hr. Jarnac var kommen.

„Nej, endnu ikke, Herre, men vi venter ham snart,“ svarede Opvarteren bukkende.

„Naa, saa giv os en Ret Fisk med mange Ben, at Maaltidet kan trække lidt længe ud,“ hviskede Tourteau, „og sørg for at bringe Hr. Jarnac hen til mig, saasnart han kommer.“

Efterat Markien og Tourteau havde spist og drukket en rum Tid, kom Opvarteren gaaende med Jarnac, der forbavset udbrød:

„Men hvad er det, jeg seer, Tourteau! Sidder Du her og spiser Frokost med den gemene Tyveknægt, som stjal de 30,000 Frcs. fra mig!“

„Hvor tør De understaa Dem i at fremkomme med saadan en Beskyldning!“ raabte Italieneren rasende og greb efter sin Hat. „De tager fuldstændig fejl, og Hr. Tourteau her vil kunne bekræfte det.“

„Jeg? Nej tvertimod! Hr. Jarnac har fuldstændig Ret," sagde Tourteau rolig. „Jeg kjender Dem godt fra Boulogne, hvor De saa skammelig bestjal Hollænderen Vanbrouck. Jeg har kun lokket Dem herhen, fordi jeg vidste, at Hr. Jarnac holdt til her, og anede, at han ogsaa havde et lille Regnskab at opgjøre med Dem. Signor Fiorelli, jeg beklager at maatte meddele Dem, at De nu vil blive uskadeliggjort for længere Tid."

Den falske Marki gjorde et kraftigt Forsøg paa at flygte, men blev overmandet og holdt fast, til Opvarteren havde hentet et Par Politibetjente, der snart efter rullede af med Signor Spallatroni-Fiorelli til Stationen.

Kl. 8 næste Dags Aften var Derneuil, Alexis og et Par Politibetjente samlede paa det betegnede Mødested i Parken ved Fleury og skjulte sig omhyggelig i Buskadset, men saaledes, at Enhver holdt Øje med sin Del af de fire Veje, der stødte sammen her.

Ved Nitiden kom en Vogn rullende, og Alexis traadte frem midt paa Vejen, hvorefter Vognen holdt, og en tilsløret Dame traadte ud, saae sig flere Gange forsigtig om til alle Sider og gik saa hen imod Alexis.

„Er det Dem, Alexis?" spurgte hun sagte.

„Ja, Frue."

„Aa, det var rart, De var paa Pletten, jeg har saa knapt om Tiden for Øjeblikket; men imorgen Formiddag Kl. 12 kommer jeg atter tilbage hertil, og saa skal vi tilbringe hele Resten af Dagen sammen, min egen kjære lille Alexis."

„Aa, det bliver jo herligt, Frue!"

„Har De saa det Omtalte med Dem?“

„Ja, her i denne Brevtaske.“

„Tak,“ sagde Lasthenia og stak Brevtasken til sig. „Kom saa, mit Lam, og giv mig et rigtigt Kys!“

„Jamen imorgen har vi jo bedre Tid og Lejlighed.“

„Ja, Du har Ret, min Søde — altsaa paa Gjensyn imorgen!“

Dermed skyndte hun sig tilbage til Vognen og steg ind, men gav et højt Skrig fra sig, da hun opdagede, at der allerede sad to Personer inde i Vognen, hvoraf den ene lagde en tung Haand paa hendes Skulder og sagde:

„I Lovens Navn arresterer jeg Dem, Therese Lebridois!“

Et Øjeblik var Lasthenia som bedøvet, saa forsøgte hun, naturligvis forgjæves, at rive sig løs, idet hun raabte:

„Naa, saa den lille Æsel til Alexis overleverer mig i Rettens Hænder — ja, lad ham bare tage sig iagt!“

Nu traadte Derneuil frem til Vognen og tog Ordet i en sarkastisk Tone:

„Jeg beklager særdeles det Uheld, der har ramt Dem, Fru Baronesse; men De maa indrømme, at De har en lille Smule Skyld deri selv. Havde De ladet Dem nøje med de 160,000 Frcs., De har plukket Blancourt og Beaubois for, saa var det maaske gaaet; men det gik galt, da De ogsaa vilde have Alexis's 15.000 Frcs. med. Jeg beder Dem være uden Bekymring for Frøken Eveline, der har det rigtig godt hos sin Moder,

takket være Deres bedste Ven, den ædle Marki af Spallatroni. Dermed ønsker jeg Dem en god og rolig Nat, Fru Baronesse!"

„Uhyre!" skreg Lasthenia rasende. „Men lad os dog komme afsted, her sidder man jo bare og faaer Snue!" tilføjede hun frækt.

XX Kapitel.

Retten gaaer sin Gang.

Med Undtagelse af et Par Tusind Frcs. fandtes Baronessen i Besiddelse af alle de Penge, hun havde bedrøvet Gustav og Beaubois for; men den sidste ærgrede sig alle sine Dage over at være bleven taget saa forfærdelig ved Næsen, og Vennerne lode ham ikke dø i Synden.

Derneuil og Torteau, der jo ikke vare lidt stolte af deres kriminalistiske Bedrift, gik ligfrem paa Jagt for at opspore saa mange af Baronessens bedrøvede Kreditorer som mulig og hviskede dem i Øret, at Hr. Beaubois, boende der og der, en intim Ven af Baronesse Blaguiskof, vistnok ikke var utilbøjelig til at dække den uheldige Dames Forpligtelser for at undgaa at faa sit Navn indblandet i Skandalen.

Som en Følge deraf var Klokken i Beaubois' Hus i stadig Bevægelse, og den ulykkelige Mand var nærved at gaa fra Sans og Samling over det Rykind, han fik, og som han ikke for sin Død kunde begribe hvor kom fra.

En af de Første, der meldte sig, var den velmeri-

terede Silke- og Klædekræmmer Toquet, som mente at gaa særdeles fint og diplomatisk tilværks ved at holde et længere handelspolitisk Foredrag om de synkende Konjunkturer og de vanskelige, pengeknappe Tider, der nødvendiggjorde Besparelser paa alle Kanter og Inddragelse af udestaaende Fordringer i videst muligt Omfang.

Beaubois, der af Erfaring vidste, at Toquet sad inde med usædvanlige Talegaver, hørte adspredt paa sin Gjæst i Begyndelsen, men blev mere og mere forbavset og urolig, da Toquet fortsatte sine Udviklinger, ja greb sig endog i at sidde og stirre paa Manden med aaben Mund, spekulerende paa, om han var gaaet fra sin Forstand. Omsider tabte han Taalmodigheden og sagde:

„Undskyld, Hr. Toquet, at jeg afbryder Dem; men det forekommer mig, at jeg ikke ganske kan have den samme Interesse som De i de af Dem saa udførlig behandlede Forhold. Da min Tid er noget optagen, vilde jeg sætte Pris paa i al Korthed at erfare Grunden til det ærefulde Besøg, De aflægger mig saa tidlig paa Dagen."

Toquet mente at skylde en saa højt æret Kunde og fin Betaler ualmindelige Hensyn, hvorfor han fortsatte sit afbrudte Foredrag, indtil Beaubois pludselig rejste sig og sagde:

„Altsaa, Hr. Toquet, kort og godt — hvad vil De?"

Da Kræmmeren mærkede, at han maatte rykke ud med Sproget, hvis han ikke vilde risikere at blive smidt ned ad Trapperne, trak han en Regning frem af sin

Tegnebog og rakte bukkende Beaubois den med de Ord:

„Som jeg før tillod mig at bemærke, kniber det lidt for mig i Øjeblikket, og jeg har derfor tilladt mig at tage denne lille Nota med over vort Mellemværende i det Haab, at De maaske vilde betale mig, om ikke hele Regningen, saa dog et større Afdrag.“

„Jeg —Afdrag? — men er De forrykt, Menneske — jeg skylder Dem virkelig ikke Noget!“ udbrød Beaubois irriteret. „Hvad i Alverden er det for en Regning, De kommer stikkende med?“ tilføjede han og foldede Dokumentet ud, hvis enkelte Poster han begyndte at giennemgaa, indtil han pludselig holdt op og saae halvt medlidende, halvt nysgjerrig paa Toquet, som han aabenbart troede var forrykt for Alvor. „Men, bedste Toquet, det er jo lutter Damesager her staaer nævnt, og jeg har da indtil Dato troet, at jeg var et Mandfolk, som absolut ikke har Brug for den Slags Ting — der maa foreligge en Fejltagelse — en Forvexling,“ tilføjede Beaubois, idet han foldede Regningen sammen og rakte Toquet den.

„En Forvexling? Nej, Hr. Beaubois — De erindrer jo nok, at Baronesse Blaguiskof — — —“

„Hvad kommer den — den — den Dame mig ved?“

„Hr. Beaubois har dog tidligere betalt — — —“

„Ja, for Deres egne Tossestregers Skyld — — —“

„Mine Tossestreger? Var det ikke Dem selv, som — — —“

„Hvad det var, eller hvad det ikke var, det kan nu

være lige meget. Dengang fandt jeg Anledning til at betale; men det finder jeg ikke nu. Desuden sagde jeg Dem tydelig nok, at jeg ikke vilde staa inde for, hvad hun fandt paa at rekvirere, eller De at prakke paa hende."

„Prakke paa? — — —"

„Maa jeg bede mig fritagen for Deres idelige Gjentagelser af mine Ord. Jeg har sagt Dem min Mening og dermed Basta! Altsaa, farvel, Hr. Toquet!"

„Jeg troede ikke at Hr. Beaubois brød sig om, at jeg ad Rettens Vej — — —"

„Benyt De Rettens Vej eller hvilkensomhelst anden Vej, De vil — kun maa jeg for Øjeblikket indstændig anmode Dem om at benytte denne Vej," og dermed aabnede Beaubois Døren og antydede med en saa malende Haandbevægelse, hvad han mente, at Toquet ganske forfærdet retirerede baglænds ud.

Men den fortalte Episode var kun en af de mange, der overgik den stakkels Beaubois i de Dage; det var den Hævn, Vennerne tog, fordi han altid pralede af den mageløse Forsigtighed, han lagde for Dagen i alle Livets Forhold.

Alexis Toquet havde faaet en saa dødelig Skræk for Baronesser, at han fremtidig kastede sin Kjærlighed paa mere borgerlige Piger, der bedre forstod at vurdere hans Elskovstrang og ikke vare slet saa graadige efter hans sparsomme Mammon. Derneuil havde iøvrigt ingen Grund til at beklage sig over, at hans unge Ven og Elev ikke lagde sig hans Advarsler og Læresætninger paa Sinde.

Gustav fejrede hurtigst mulig Bryllup med sin Kusine Emma, der stod Fadder til Nanette, Balots første Barn, af Taknemlighed over den Del, Ægteparret Balot havde havt i hendes rige Lykke.

I Markien af Spallatroni gjenkjendte Politiet en tidligere udbrudt Straffefange, som nu fik sit Talent for Roning yderligere udviklet paa Galejerne.

Baronessen levede adskillige Aar i Tugthuset og kom kun ud derfra for at blive overført til en Sindssygeanstalt, hvor hun ynkelig endte sit omtumlede Liv.

